

చందమామ

డిసెంబర్ 1972

Photo by: MADAN GOPAL

నోదూరించే... మనసునుదోచే... మైమరపించే.

క్రొత్త **పార్లే**

పాపిన్స్

పండ్ల రుచిగల పిప్పర మెంట్లు

5 పండ్ల సువాసనలలో 13 మధురమైన విళ్ళలు.
తక్కువ వెలగల మక్కువ గొలిపే ప్రతి ప్యాక్ లో—
నిమ్మ, మూసంబి, నారింజ, అనాస మరియు రాస్ బెర్రీ!

ఆ పండ్ల మజా తెలుసుకోండి పాపిన్స్ నారగించండి-

everest/122b/PP Tel

ఈ మార్పు

అమృతాంజన్ గ్రేప్ మిక్స్చర్

వల్లనే కదా!

అజీర్ణం, వాయువు, కలతనిద్ర, వాంతులు, విరేచనాలవంటి బాధలు వెంటనే తగ్గిపోతాయి. అకలి, జీర్ణశక్తి బాగా ఉంటాయి. పాపాయి ఆరోగ్యం బాగువడుతుంది.

అమృతాంజన్ లిమిటెడ్

FDS AG 1659 TEL A.

ఒట్లనొప్పి, జలుబులు, తలనొప్పి, వెంటులు — మీరి చప్పన చల్లగా తగ్గించుకోండి. బాధగా ఉన్నచోటు మీద అమృతాంజనం రాయండి. వెంటనే గుణం ఇస్తుంది. 75 సంవత్సరాల పైగా ఇంటింటి దీపమై వెలుగుతోంది అమృతాంజనం! ఎప్పుడూ ఒక సీసా చగ్గిర ఉంచుకోండి. అమృతాంజనం ఆదాచేసే పెద్ద సీసాలలోనూ, చిన్న డబ్బాలలోనూ కూడా దొరుకుతోంది. అమృతాంజనం 10 టోషడాలు కలిసినది. నొప్పులను, జలుబులను చప్పన చల్లగా తగ్గిస్తుంది. అమృతాంజనం లిమిటెడ్

అమృతాంజనం
చప్పున పోగొడుతుంది!

AM. 5982 A

మీ నోరూరుతున్నదా ?

కరకరలాడే టోగ్యుమైన అత్యంత ఆరోగ్యకరంగా వయారు చేయబడిన క్రీమ్ వేఫర్ బిస్కట్లు.

కోరుకోదగిన అద్భుతమైన రుచులు గలవి ఆకర్షణీయ ప్యాకింగులలో

ఇంటర్నేషనల్ క్రీమ్ వేఫర్ బిస్కట్లు

ఇంటర్నేషనల్ ఫుడ్స్ టాన్స్ లేన్, గవహింద్రి, హైదరాబాద్.

mcm/lf/11 - TL

ఆహా !

ఎంత తీపి,
ఎంత రుచి!

రంగుల రంగుల
క్వాడ్ బరిన్
మిర్క్ చాక్లెట్

జెమ్స్

ఆడుదామా
పాడుదామా
హాయి హాయిగా,
తిందామా

**క్వాడ్ బరిన్
జెమ్స్**

తీయ తీయగా !

రూ. 1
మాత్రమే

AIYARS-C.165 TL

చందమామ

సంస్థాపకుడు : నా గి రె డ్డి
సంచాలకుడు : 'చ క్ర పా ని'

ఈ నెల బేతాళకథ ["రాక్షస వివాహం"]
కయిపు ఆదిశేషారెడ్డి రచన.

ఈ సంచికతో "ఒకరోజు రాజు"
పూర్తి అయింది. పై మాసం నుంచి
మరొక అరేబియా జానపద కథ ప్రారంభ
మవుతుంది. "సమయస్ఫూర్తి" అన్న
కథలో ఒక సత్యం ఉన్నది. మోసంతో
కూడుకున్న ప్రపంచంలో - ఎంత జ్ఞాని
కూడా మోసం చెయ్యకుండా నెగ్గుకు
రాలేడు. మనం "లోకజ్ఞానం" అనేది
సూటికి తొంద్రై పాళ్ళు ప్రజలను మోస
గించే తెలివితేటలే!

సంపుటి 51 డిసెంబర్ '72 సంచిక 6

పోయిన ఉంగరం

ఒక శబరరాజు దగ్గర ఇల్లుడూ, పులిదొర అనే ఇద్దరు కొలుపు చేసేవాళ్ళు. వాళ్ళిద్దరూ మంచి స్నేహితులు. ఇద్దరూ నమ్మక మైన వాళ్ళే. కాని రాజుకు ఇల్లుడంటే అభిమానమూ, పులిదొర అంటే ద్వేషమూ ఉండేది.

ఒకరోజు రాజు ఆ ఇద్దరినీ పిలిచి, "మీ రిద్దరూ సెలవు తీసుకుని ఇళ్ళకు పొండి. మూడు రోజుల అపతల సంబరం జరుగుతుంది. దానికి రండి. ఇవిగో మీ బహుమానాలు," అంటూ పులిదొరకు పెద్ద కందదుంపా, ఇల్లుడికి చిన్నరాయి ఇచ్చాడు. ఇద్దరూ రాజుకు దణ్ణాలు పెట్టి ఇళ్ళకు బయలుదేరారు.

తనకు రాజు పనికిమాలిన రాయి ఇచ్చాడని ఇల్లుడికి లోపల కాస్త గుసుపుగా ఉంది, "ఈ వెధవ రాయిని పనికికట్టుకుని ఇంటికి మోసుకుపోవటం కూడా

దేనికి, యిక్కడే ఏ పొదలోనో పారేస్తాను," అన్నాడు.

"వద్దు, వద్దు. ఈ కందదుంపను మొయ్యలేక చస్తున్నాను. మనం వస్తువులు మార్చుకుందాం," అన్నాడు పులిదొర.

ఇద్దరూ తమ తమ బహుమానాలు మార్చుకుని తమ తమ ఇళ్ళకు వెళ్ళిపోయారు. ఇల్లుడు తన భార్య చేత కంద పండించుకు తిన్నాడు.

పులిదొరకు రాయి మాట ఆ రాత్రిదాకా జ్ఞాపకం రాలేదు. అతను ఇంటి బయట వెన్నెలలో కూర్చుని, ఆ రాయి తీసి పరీక్షిస్తూ ఉండగా, దాని పగులులో ఏదో తళుక్కున మెరిసింది. అతను ఆ రాతిని పగలగొట్టేసరికి దానిలోపల నేర్పుగా దాచి ఉన్న బంగారు నగలు బయటపడ్డాయి.

రాజు పక్షపాతబుద్ధి పులిదొరకు అర్థమయింది. అ నగలు ఇల్లుడి కోసం ఉద్దేశ

శించినవి. అయినా వాటిని తానే ఉంచు
కోవటానికి పులిదొర నిశ్చయించాడు. బహు
మతులు మార్చుకోవటం జరిగింది గద.

మూడు రోజుల అనంతరం రాజుగారి
ఇంటి పద్ద సంబరమూ, విందూ జరిగాయి.
ఎంతోమంది వచ్చారు. భోజనాలు చేసే
సావిడిపాక కిటకిటలాడి పోయింది. రాజు
ఆంధరిని పలకరిస్తూ, పులిదొర ధరించిన
అభరణాలు చూసి, "ఇవి నీకు ఎక్క
డివి?" అని అడిగాడు.

తా ము బహుమానాలు మార్చుకున్న
సంగతి ఇల్లుడూ, పులిదొరా రాజుకు తెలి
పారు. రాయి విలువ తెలియక దాన్ని
పులిదొరకు ఇచ్చినందుకు ఇల్లుడు రాజుకు
క్షమాపణ కూడా చెప్పుకున్నాడు.

రాజు ఇల్లుణ్ణి క్షమించాడు, కాని పులి
దొరను హతమార్చటానికి నిశ్చయించాడు.
విందు ముగిసి అందరూ సెలవు పుచ్చు
కుని వెళ్ళేటప్పుడు పులిదొర రాజుతో,
"ఈ సగలు నేను ఉంచుకున్నందుకు
పెరినవారు క్షమించాలి. తమరిచ్చిన బహు
మానాలను మేము న్యాయంగా మార్చు
కున్నాం. కందగడ్డను ఇల్లుడూ, భార్య
భోంచేశారు," అన్నాడు.

"నిన్ను మనస్ఫూర్తిగా క్షమిస్తున్నాను.
అందుకు నిదర్శనంగా నీకు నా ఉంగరం
బహుమానంగా ఇస్తున్నాను. దీన్ని భద్రంగా
దాచి, వచ్చే వారం ఇదేరోజున నాకు తెచ్చి
చూపించు. దీన్ని పోగొట్టుకున్నావంటే
మటుకు నీకు మరణశిక్ష విధిస్తాను.

గుర్తుంచుకో!" అన్నాడు రాజు, పులిదొరకు తన వేలి ఉంగరం ఇస్తూ.

రాజు తన మీద పగపట్టినట్టు పులిదొర గ్రహించి, ఆ ఉంగరాన్ని ప్రాణప్రదంగా ఇచ్చాడని నిశ్చయించుకున్నాడు. అతని గుడిసెలో ఉంగరాన్ని దాచే చోటే లేదు. అందుచేత ఆ రాత్రి తన భార్య, కొడుకూ నిద్రపోయేటప్పుడు అతను తన ఇంటి మట్టి గోడలో రంధ్రం తెలిచి, అందులో ఉంగరాన్ని పెట్టి, తడిమట్టితో రంధ్రాన్ని కప్పి, గుర్తు తెలియరాకుండా అమట్టిన గోడతో సమంగా చదునుచేశాడు. దానికి గోడ రంగు పచ్చేసింది. ఇక తన ప్రాణానికి మొప్పులేదనుకున్నాడు పులిదొర.

రెండు రోజులు గడవనిచ్చి రాజు పులిదొర భార్యను పిలిపించి, "నీ మొగుడు ఉంగరం ఎక్కడ దాచాడో కనుక్కుని తీసుకువచ్చి నా కియ్యి. నీకు బోలెడంత బంగారం ఇస్తాను. ఈ మాట నీ మొగుడితో ముందుగా అనకు; బంగారం చూసినప్పుడు అతను ఆశ్చర్యపోతాడు," అన్నాడు.

రాజు తన భర్త ప్రాణం తీయడంపై ఉంగరం అడిగాడని పులిదొర భార్య ఎరగదు. ఆమె ఉంగరం కోసం ఇల్లంతా గాలించింది. ఉంగరం కనిపించలేదు.

ఆ సాయంకాలం ఆమె, తన భర్త ఇంటికి రాగానే, "నీ దగ్గర ఏదో ఉంగరం ఉండేనే, అది ఏమయింది?" అని అడిగింది.

ఉంగరం తన భార్య కళ్ళ పడనేపడిందనుకుని పులిదొర, "గోడలో దాచాలే," అన్నాడు.

మర్నాడు భర్త బయటికి వెళ్ళిన సమయంలో పులిదొర భార్య గోడలన్నీ క్రద్దగా పరిశీలించింది; అనుమానంగా ఉన్న చోట నల్లా గోడలో గీరింది. చిట్టచివరకు ఆమెకు ఉంగరం దొరకనే దొరికింది. ఆమె చప్పున ఆ రంధ్రాన్ని మట్టితో పూడ్చి, ఉంగరం తీసుకుని రాజుగారి ఇంటికి పరిగెత్తింది.

రాజు ఉంగరం తీసుకుని, ఆమెకు సంచిత బంగారం ఇచ్చాడు. ఆమె పరమా

నందంతో ఇంటికి తిరిగి వచ్చి, ఆ నంచీని ఇంటి వెనక పూడ్చిపెట్టింది.

వారం పూర్తి అయిన రోజున పులిదొర దగ్గరికి రాజుగారి మనిషి వచ్చి, "ఉంగరం తీసుకుని రాజుగారు రమ్మంటున్నారు," అని చెప్పాడు.

పులిదొర తాను ఉంగరం దాచిన చోట వెతికి, ఉంగరం పోయినట్టు తెలుసుకుని, "నా ఆయువు మూడింది!" అనుకున్నాడు.

అతను తన భార్యను పిలిచి, ఉంగరం చూశావా అని అడిగాడు. నిజం చెబితే భర్త కొడతాడని గ్రహించి ఆమె ఉంగరం చూడ లేదన్నది.

పులిదొర కాళ్ళిడ్చుకుంటూ రాజు వద్దకు వెళ్ళి, ఉంగరం చూపలేనన్నాడు.

"అయితే నీకు మరణదండన తప్పదు," అన్నాడు రాజు.

"శిక్ష రేపటిదాకా వాయిదా వెయ్యండి. 'ఈ లోపల నా వ్యవహారాలు చక్కబెట్టు కుంటాను,' అన్నాడు పులిదొర.

"సరే, రేపు ఉదయం కసాయాలను నీ యింటికి పంపుతాను," అన్నాడు రాజు.

పులిదొర కాళ్ళిడ్చుకుంటూ తన ఇంటికి బయలుదేరాడు. కాని మధ్య దారిలో అతనికి వాగు ఒడ్డున కూర్చోవాలనిపించింది. అతని మనసు మనసులో లేదు.

"రేపు ఎలాగూ చస్తున్నాను గనక ఇవాళ ఒక్క సుఖమైనా అనుభవిస్తాను. వాగులో పెద్ద చేపను పట్టి, నాకు కావలసినట్టు వండించుకు తింటాను," అనుకుని పులి

దొర బొడ్డులో నుంచి చేపలు పట్టే గాలం పైకి తీసి, నీటిలో వేశాడు.

కొంతసేపటికి చేప పడింది. పైకి తీసి చూస్తే అది ఒక పెద్ద తెల్ల చేప. పులిదొర దాన్ని తీసుకుని ఇంటికి వెళ్ళేసరికి, ఇంటి వద్ద అతని భార్య లేదు. ఆమె వచ్చే లోపుగా తానే చేపను శుభ్రం చేతామనుకుని అతను దాన్ని కత్తితో కోసి, ఆనందంతో, "ఉంగరం! రాజుగారి ఉంగరం!" అని కేక పెట్టాడు.

అతను అప్పటికప్పుడే రాజుగారి ఇంటికి పరుగుతీస్తూ, దారిలో కనిపించిన ప్రతి మిత్రుడితోనూ, "నా ఆయువు మూడిందే అనుకున్నాను, కాని బతికిపోయాను!" అని గట్టిగా అరిచి చెప్పాడు. అతను రాజుగారి ఇంటికి చేరేసరికి అతని వెంట ఒక పెద్ద మూక తయారయింది.

"బయట ఏమిటా కోలాహలం?" అని రాజు తన నౌకర్లను అడిగాడు.

అంతలోనే పులిదొర తన మిత్రులతో సహా లోపలికి వచ్చి, రాజుతో, "ఇదుగో

మీ ఉంగరం. నా మరణదండనను మీరు రద్దుచెయ్యవచ్చు." అన్నాడు.

అంతమంది సమక్షంలో రాజు మరణ దండనను రద్దు చెయ్యక తప్పలేదు. అదీ గాక, తన చేతికి తిరిగి వచ్చిన ఉంగరం మళ్ళీ పులిదొర వద్దకు ఎలా వెళ్ళిందో, ఏ మాయశక్తులు పులిదొరకు సహాయపడు తున్నాయో రాజు ఊహించలేకపోయాడు. ఆయన తిరిగి పులిదొరకు అపకారం చేసే ప్రయత్నం ఏమీ చెయ్యలేదు.

నిజానికి జరిగినదేమంటే, పులిదొర భార్య తనకు ఉంగరం తెచ్చి ఇయ్యగానే రాజు దాన్ని తన తల దగ్గర ఉండే పీట మీద ఉంచాడు. ఆ రాత్రి ఒక ఎలుక పీట మీదుగా పరిగెట్టుతూ, ఉంగరాన్ని నీళ్ళ కుండలోకి తేసింది. మర్నాడు రాజుగారి నౌకరు అలవాటు ప్రకారం ఆ కుండలోని నీళ్ళు వాగులో పారబోసి కొత్త నీరు పట్టుకు పోయాడు. రాజుకు యివేమీ తెలియనం దున, తన ఉంగరం తిరిగి పులిదొరకు ఎలా దొరికినదీ ఊహించలేక పోయాడు.

తేడా

ఒక గ్రామంలో సుబ్బారాయుడు అనే అస్తివరుడు ఉండేవాడు. ఎవరి కష్టసుఖాలకోసూ ఆయనకు నిమిత్తం లేదు. తనకేదన్నా కలిసివచ్చేటట్టుంటేనే ఏ విషయంలోనైనా తోక్యం కలిగించుకునేవాడు.

ఆ ఊళ్ళోనే రాముడనే పేద వాడుండేవాడు. వాడు అందరికీ తల్లో నాలికలా ఉండి, ఎన్నో విధాల సహాయపడుతూ ఉండేవాడు. అందుకు వాడు ప్రతిఫలం కూడా ఆశించే వాడు కాదు. కాని గ్రామస్థులు వాణ్ణి కనిపెట్టుకుని ఉండి, అవసరం వచ్చినప్పుడు ఆదుకునే వారు.

ఒకసారి రాముడు ఏదో పనిమీద దూర గ్రామం వెళ్ళి, చాలా రోజుల పాటు తిరిగి రాలేదు. వాడు లేకపోయేసరికి చాలామందికి చెయ్యి విరిగినట్టయింది. "రాముడు ఎప్పుడు తిరిగొస్తాడో?...వాడు ఇంకా ఎందుకు తిరిగి రాలేదబ్బా?" ఇలా జనం అనుకోవటం సుబ్బారాయుడు విని ఆశ్చర్యపడ్డాడు. సుబ్బారాయుడి భార్య, "రాముడు అదే పోత పోయాడేమిటి?" అని చాలాసార్లు అనుకున్నది.

తోలి విలప చెయ్యని రాముణ్ణి గురించే గ్రామస్థులు ఇంతగా అనుకుంటూంటే, తన పంటి సంపన్నుణ్ణి గురించి ఎంతగా అనుకుంటారో గదా అని, సుబ్బారాయుడు పొరుగువారు వెళ్ళి, రెండు వారాలుండి తిరిగివచ్చాడు.

ఊళ్ళోకి ప్రవేశిస్తూండగానే రంగన్న అనే రైతు ఎదురుపడ్డాడు.

"ఏం రంగన్నా, ఏమిటి విశేషాలు?" అన్నాడు సుబ్బారాయుడు.

"ఏమున్నయ్యండి? నిన్ననే రాముడు తిరిగొచ్చాడు. మీకు మాత్రం తెలిదా?" అన్నాడు రంగన్న.

"నేను రెండు వారాలుగా ఊళ్ళో లేనులే!" అన్నాడు సుబ్బారాయుడు.

"అలాగే? ఎవరూ మాట మాత్రం చెప్పలేదే!" అన్నాడు రంగన్న.

—వసుంధర.

ఆమోలీవారిణి

ఉత్తమం స్వార్థితం విత్తం,
మధ్యమం పితృరార్థితం,
అధమం బ్రాతృవిత్తంచ,
స్త్రీ విత్త మధమాధమం.

1

[తాను సంపాదించిన డబ్బు ఉత్తమం. తండ్రి సొమ్ము మధ్యమం. అన్నదమ్ముల సొమ్ము అధమం. స్త్రీ ధనం అధమాధమం.]

ఉత్తమం కుల విద్యాయా,
మధ్యమం కృషి వాణిజాత్,
అధమం సేవకావృత్తేః,
మృత్యు శ్చౌర్యోపజీవనాత్.

2

[కుల విద్య ఉత్తమమైనది. వ్యవసాయమూ, వర్తకమూ మధ్యమమైనవి. సేవకావృత్తి అధమం. దొంగ బతుకు చావుతో సమానం.]

ఉత్తమే క్షణకోపస్యాత్,
మధ్యమే ఘటికాద్యయం,
అధమే స్యా దహోరాత్రం,
పాపిష్ఠే మరణాంతకం.

3

[ఉత్తముడి కోపం క్షణకాలం ఉంటుంది. మధ్యముడిది రెండు పుడియే లుంటుంది. అధముడిది ఒక పగలూ, రాత్రి ఉంటుంది. పాపిష్ఠి వాడిది బతికినంతకాలం ఉంటుంది.]

యక్షపర్వతం

7

[మాంత్రికుణ్ణి, జడలభూతాన్ని తరుముకురటాపోయిన ఖడ్గ జీవదత్తులకు, గుహలో వాళ్ళు కనిపించలేదు. ఆ ఇద్దరూ ఒక రహస్యద్వారం వెంటపోయి పెద్ద పెద్ద శిథిల భవనాలున్న చోటుచేరారు. ఆ భవనాల్లో వున్న పూజారిణి, ఖడ్గ జీవదత్తులను బంధించి మని మాంత్రికుణ్ణి అజ్ఞాపించింది. వాడు కత్తి తీసుకుని బయలుదేరాడు. తరవాత—]

తమ ముందున్న శిథిల భవనాల కేసి కన్నార్పకుండా చూస్తూ జీవదత్తుడు, అవి ఏ కాలం నాటివై వుండవచ్చు. ఏ కారణం చేత జనశూన్యమై పోయి యిలాంటి శిథిల స్థితికి వచ్చినై; అని ఆలోచించసాగాడు. ఖడ్గవర్మకు మాత్రం ఆ మాంత్రికుణ్ణి, జడల భూతాన్ని పట్టుకుని ఎంత త్వరగా హత మార్చి అక్కడి నుంచి బయటికి పోదామా అని ఆత్రంగా వున్నది.

ఒకటి రెండు నిమిషాల కాలం ఖడ్గ జీవ దత్తులు మౌనంగా ఎవరి ఆలోచనల్లో వారున్నారు. అంతలో వాళ్ళు కూర్చున్న చోటుకు దాపుల నున్న ఒక రాతి గోడను ఏదో బలమైన వస్తువు గట్టిగా తాకినట్టు శబ్దం అయింది.

ఆ శబ్దం వింటూనే ఖడ్గవర్మ చప్పున లేచి నిలబడి, "జీవా, ఏమిటా శబ్దం? ఆ దుర్మార్గులిద్దరూ మన మీద దొంగదెబ్బ

'చందమామ'

తీయాలని బయలుదేరి రావటం లేదు గదా?" అన్నాడు.

"ఆ మాంత్రికుడికీ, జడలభూతానికి పట్టపగలు మన మీద దాడి చేసేటంత ధైర్యం వున్నదనుకొను. అయినా మన జాగ్రత్తలో మనం వుండాలి," అంటూ జీవ దత్తుడు గోడ దగ్గరకు బయలుదేరాడు.

ఖడ్గ జీవదత్తులిద్దరూ శిథిలావస్థలో వున్న రాతి గోడను సమీపించి అవతలికి చూడ బోయేంతలో, మాంత్రికుడు ఎగిరి గోడ మీదికి వచ్చి, "న ర మా న వు ల్లా రా! మీ యిద్దర్నీ యిప్పుడే మహా భూతానికి బలి చేస్తున్నాను!" అంటూ కత్తిని జీవ దత్తుడి కంఠం కేసి చీసిరాడు.

ఖడ్గవర్మ తన కత్తితో మాంత్రికుడి కత్తిని పక్కకు నెట్టి, "మాంత్రికకుంతా! ఆ బలి ఏదో చేయక వాచాలత కొద్దీ ముందుగానే మమ్మల్ని హెచ్చరించి ప్రాణం మీదికి తెచ్చుకున్నావు." అంటూ వాడి చేయి పట్టు కుని ముందుకు గుంబాడు. మాంత్రికుడు దభమంటూ గోడ మీది నుంచి కిందికి పడిపోయాడు.

ఈ సంఘటన జరుగుతున్న సమయం లోనే గోడ అవతల నుంచి కొన్ని కంఠాలు, "ఒరే, వెళ్లి మాంత్రికుడా, వాళ్ళను చంపకు! పూజారిణి వాళ్ళను ప్రాణాలతో గదా పట్టుకు రమ్మన్నది," అంటూ అరిచినై.

ఈ లోపల, "బలి! బలి! బలి!" అంటూ జడలభూతం తన గురువుకు పట్టిన గతి కానక అవేనోత్సాహంలో గోడ మీదికి కొండ ముచ్చులా గెంతి నిలబడింది.

భూలం కిందికి చూసి తన గురువు నేల కరిచివుండటం గమనించి కిడుమని ఆరవ బోయేంతలో జీవదత్తుడు దాని కాలుపట్టుకుని బలంగా లాగి, అది కిందపడబోయే సమయంలో నడుంమీద గట్టిగా ఒక్క తన్ను తన్ని, "ఖడ్గా, మనం యిక యిక్కడ నిలబడటం క్షమం కాదు. ఈ ప్రదేశమంతా మాంత్రిక వెధవల పుట్టలావుంది. గోడ అవతల అరుపులు వచ్చావా? మనం ఆకన బడే భవనాల్లో దేనిలోకైనాపోయి వాళ్ళు

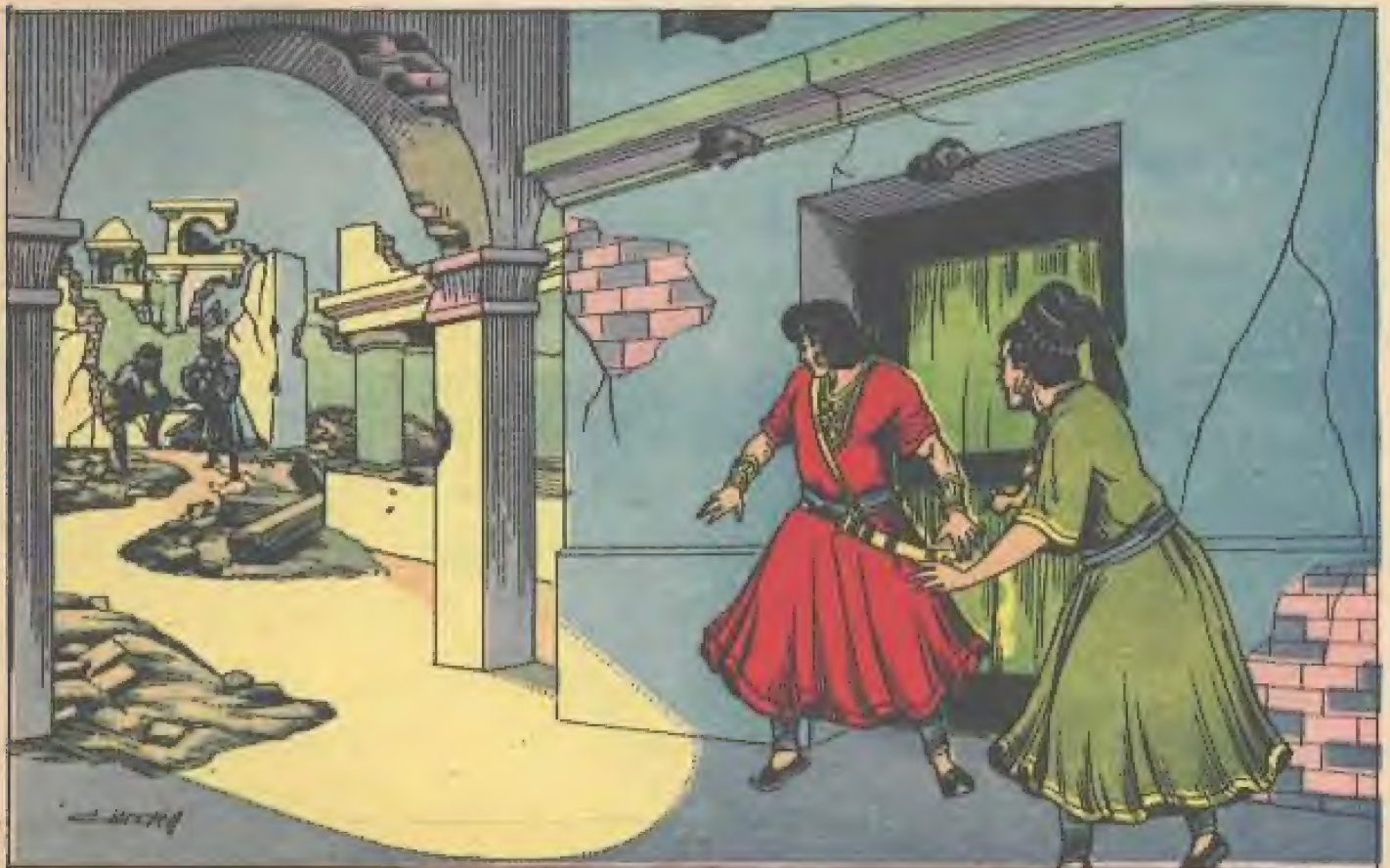
మనసు చుట్టుముట్టకుండా చూసుకుందాం," అన్నాడు.

ఆ వెంటనే యిద్దరూ శిథిల భవనాల కేసి పరిగెత్తి, ఒక గదిద్వారం ముందు నిలబడి మాంత్రికుల గుంపు గోడదూకి తమ కేసి వస్తున్నారేమో అని వెనక్కుతిరిగి చూశారు. వాళ్ళకు గోడపక్కన రెండు చేతులతో నడుం పట్టుకుని మూలుగుతున్న జడల భూతం, బెణికిని మోచేతిని అటూ యిటూ తిప్పే ప్రయత్నం చేస్తూ, అబ్బా, అబ్బా, అంటున్న మాంత్రికుడూ తప్ప ఎవరూ కనిపించ లేదు.

"గోడ అవతలి నుంచి వచ్చిన హెచ్చరిక విన్నావా? ఆశ్చర్యంగా లేదా?" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

"ఆశ్చర్యం ఎందుకు? ఆ దుర్మార్గులు తమ మిత్రులకు చేసిన హెచ్చరిక వల్ల మనకు ఈ శిథిల భవనాల్లో రాణివాసం వెలిగిస్తున్న పూజారిణి, ఆవిడ మనెద్దర్ని ప్రాణాలతో పట్టుకు రమ్మనటం తెలిసి పోయింది. ఇక మన జాగ్రత్తలో మనం వుండి, ఆ పూజారిణినే పట్టుకుని సంగతి సందర్భాలేమిటో తెలుసుకుందాం!" అన్నాడు జీవదత్తుడు నవ్వుతూ.

ఆ తరువాత యిద్దరూ శత్రువులు తమ మీదికి ఎటునుంచి దాడివస్తారో అని ఒకటి రెండు నిమిషాలు ఈపిరిబిగబట్టి నిలబడ్డారు. కాని ఎక్కడా శత్రువుల అచూకీ లేదు. జడలభూతం, మాంత్రికుడూ మొండిగోడ పక్కన కూర్చుని బాధతో మూలిగే మూలు

గులు తప్ప, ఆ ప్రదేశాన మరెలాంటి శబ్దమూ లేదు.

ఖడ్గవర్మ తాము నిలబడివున్న ద్వారం కేసి ఒకసారి పరీక్షగా చూసి, "జీవా! ఈ బలమైన కొయ్య తలుపులు చూశావా? వీటివెనక భవనాల్లో దేనిలోకోపోయే మార్గం వుండి వుంటుంది. తెరిచి చూద్దామా?" అన్నాడు.

"ఇక అంతకన్న చేసేదేముంది? ఎంత సేవని యిక్కడ నిలబడగలం. ఆ మాంత్రిక భూతాలను వాళ్ళ కర్మకు వదిలి, తతిమ్మా వాళ్ళ వ్యవహారం తేలుద్దాం. తలుపులు మాత్రం జాగ్రత్తగా తెరవాలి. మాంత్రికుల మంద వాటి వెనక మనకోసం అయుధాలు

వుచ్చుకుని కాపెసుకు వున్నావుండెచ్చు!" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

ఖడ్గవర్మ ఒక చేతిలో కత్తి సిద్ధంగా పట్టుకుని రెండవ చేత్తో తలుపులను బలంగా నెట్టాడు. అవి కిరుమంటూ కొంచెం కదిలి నవే తప్ప తెరుచుకోలేదు.

"తలుపులకు వెనక గడివేని వున్న దేమో అన్న అనుమానం మనకెందుక్కలగ లేదు!" అంటూ జీవదత్తు వాటిని బలంగా రెండు చేతులతో పట్టుకుని వెనక్కు నెట్టాడు. తలుపులు కిరుమనే రణగొణ ధ్వనులతో ఒక్కసారిగా తెరుచుకున్నవి.

ఖడ్గ జీవదత్తులిద్దరూ గడపదాటి లోపలికి వెళ్ళారు. అది చాలా విశాలమైన గది. అంతా ఖాళీగా వున్నది. అందులో మనుషులు ఎన్నడైనా నివసించిన సూచనలే లేవు. గది అన్ని మూలలా పెద్ద పెద్ద సాలెగూళ్ళూ, గోడల నుంచి వేలాడుతున్న గబ్బిలాలూ వాళ్ళ కంట బడినై. ఆ గది చివర తలుపులు విరిగి, పక్కకు ఒరిగిపోయి వున్న ఒక ద్వారం కనిపించింది.

"ఇక బాగు చేయటం ఎందుకు? నిండా మునిగిం తర్వాత చలేమిటి! పవ, ఈ కిథిల భవనాల్లోని అన్ని గదులూ వెతుకుదాం. ఏ గదిలోనైనా మాంత్రికుల నాయకురాలు పూజారిణి కనిపించక పోదు!" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

ఇద్దరూ బాగ్రతగా నడుస్తూ పోయి రెండవ గదిలో ప్రవేశించారు. అది మొదటి దానికన్న భీభత్సంగా వున్నది. వాళ్ళు రావటం చూస్తూనే బాగా బలిసి వున్న పంది కొక్కులు నాలుగైదు 'బౌక్, బౌక్' అని అరుస్తూ గదిలో అటూ యటూ పరిగెత్త సాగినై. గద్ద ప్రమాణంలో వున్న గుడ్ల గూబ ఒకటి పైనుంచి కిందికి బాణంలా ఎగిరి పచ్చి వాటిల్లో ఒకదాన్ని పట్టుకుని, అంత ఎత్తులో వున్న ఒక కిటికీ గుండా బైటికి ఎగిరిపోయింది.

"అహా, ఏం పందికొక్కులు, ఏం గుడ్ల గూబలు! అన్నీ వాటి మామూలు ప్రమాణానికి రెండింతలు మూడింతలుగా వున్నవే! ఈ శిథిల భవనాల ప్రాంతాన ఏం తిని యివి

యింతగా దుక్క బలిసిపోయినట్టు?" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

"బహుశా, పూజారిణి వాటికి అప్పుడప్పుడూ తన శిష్యుల్లో దుక్క బలిసిన వాళ్ళను మేతగా వేస్తున్నదేమో!" అంటూ జీవదత్తుడు పెద్దగా నవ్వి, "ఊ, పద, ముందు ముందు మరేం వింతలు వున్నవే చూద్దాం!" అన్నాడు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు ఆ విధంగా మరికొన్ని గదుల్లో ప్రవేశించారు. కొన్నిచోట్ల మెట్లెక్కి భవనాల్లోని పై భాగాలు చూశారు. వాళ్ళకు ఎక్కడా మనిషిగాని లేక మనిషి నివసించిన జాడలున్న ప్రదేశం గాని కనిపించలేదు.

"ఖడ్గా, మాంత్రిక వెధవలు వాళ్ళ నాయకురాలి ఆజ్ఞను మహా తెలివిగా అమలు

చేయ చూస్తున్నట్టున్నది. నా అనుమానం వాళ్ళు మనసు రహస్యంగా వెన్నంటి వస్తున్నారని. ఆ పూజారిణి మనసు ప్రాణాలతో గదా తన దగ్గరకు పట్టుకు రమ్మన్నది. మనం ఏ భవనంలో ప్రవేశించి, మరే భవన ప్రాంతానికి చేరామో కూడా తెలియటం లేదు!" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"మనం తిరిగి పోదామంటావా ఏం?" అని అడిగాడు ఖడ్గవర్మ.

"అంతకన్న చేసేదేముంది? ఈ శిథిలాల్లోంచి మళ్ళీ వెలుగులోకి పోవాలంటే గుహలో నుంచి వున్నదారే శరణ్యం గదా. అక్కడికి చేరగలమేమో చూద్దాం!" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"అక్కడ నుంచి బయటపడి గాయపడిన భూతాన్ని, మాంత్రికుణ్ణి పట్టుకుని నాలుగు తన్ని ఆ పూజారిణి కథ ఏమిటో తెలుసుకుందాం," అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

వాళ్ళిద్దరూ అంతకు ముందు తాము వచ్చిన గదిద్వారం కేసి నడిచి, అందులోకి అడుగు పెట్టేంతలో హఠాత్తుగా వాళ్ళ తలల మీద రెండు బలమైన కర్రదెబ్బలు పడినై. ఆ దెబ్బలకు యిద్దరికళ్ళూ బైర్లు కమ్మి కిక్కురుమనకుండా ముందుకు పడి పోయారు. వెంటనే నలుగురు పూజారిణి భృత్యులు ముందుకు వచ్చి, అదుర్తగా వాళ్ళ తలలు పరీక్షించి చూశారు. ఎక్కడా నెత్తురు బయటికి చిమ్మిన జాడ కనబడలేదు.

"అదృష్టవంతులం! ఈ ఇద్దరు మానవ ప్రాణుల తలలూ పగిలినయ్యేమో అనుకున్నాను. వీళ్ళు చస్తే, మహాశక్తి పూజారిణి చేతుల్లో మనం చచ్చేవాళ్ళం," అన్నాడొక భృత్యుడు.

"చావకుండా దిమ్మతిరిగి పడేందుకే గదా, దుడ్డుకర్రలకు మెత్తని గొంగళి పీలికలు చుట్టాం. ఎందుకైనా మంచిది వీళ్ళ కాళ్ళూ చేతులూ కట్టి భుజానవేసుకోండి. పూజారిణి దగ్గరకు తీసుకుపోదాం," అన్నాడు మరొక భృత్యుడు.

స్పృహతప్పి పడివున్న ఖడ్గ జీవదత్తుల్ని పూజారిణి భృత్యులు కాళ్ళూ చేతులూ

తాళ్ళతో బంధించి భుజాల మీద వేసుకుని అనేక చీకటి గదులు దాటి ఒక విశాలమైన మంటపంలోకి తీసుకుపోయారు.

మంటపం మధ్య మెత్తని తివాసీలు పరిచివున్న ఒక ఉన్నతాననంమీద పూజారిణి కూర్చుని వున్నది. ఎడంగా కొందరు భృత్యులు చేతులు కట్టుకుని నిలబడి వున్నారు. తన భృత్యులు తెచ్చిన ఖడ్గ జీవత్తుల కేసి పూజారిణి ఒకసారి ఓర కంటితో చూసి, అంతలోనే గతుక్కుమని కళ్ళింతచేసి, "అరెరె, మహాభూతా! ఏళ్ళల్లో ఒకడు మంత్రవేత్తలా కనబడుతున్నాడే!" అన్నది.

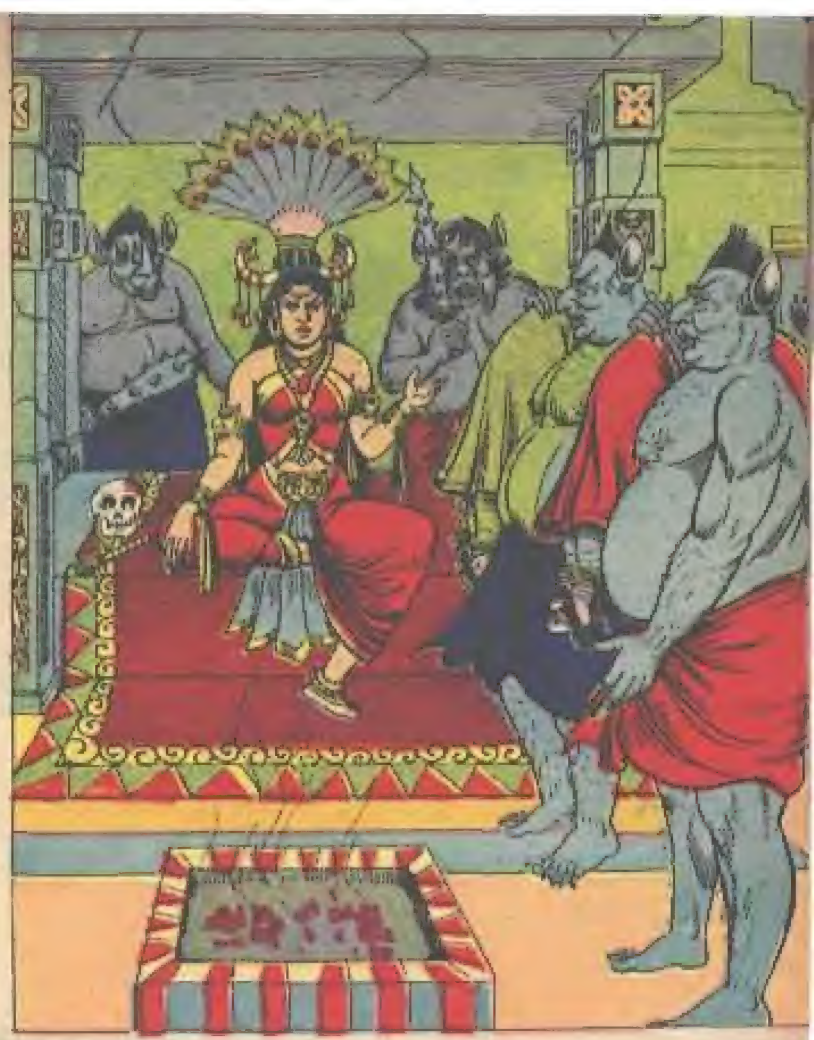
"అయేవుంటాడు, మహాశక్తి పూజారిణి! వాడిచేతిలో, దండం కూడా వున్నది. ఈ రెండవ వాడి దగ్గర యింత పాడవాటి ఖడ్గం వున్నది," అన్నాడొక భృత్యుడు.

"అవేమయినై? ఎక్కడైనా పారేసి వచ్చారా?" అన్నది పూజారిణి.

"ఏళ్ళను పట్టిన చోటునే వదిలివచ్చాం," అన్నాడొక భృత్యుడు.

"పోయి తీసుకురండి, వెధవల్లారా. ఎలాంటి మందమతులు!" అంటూ పూజారిణి కళ్ళెర్ర చేసింది.

పూజారిణి ఆజ్ఞ వింటూనే యిద్దరు భృత్యులు పరిగెత్తిపోయి క్షణాల మీద చంపాన్ని, కత్తిని తెచ్చి ఆమె ముందుం

చారు. పూజారిణి వాటిని క్రద్ధగా కొద్ది సేపు పరీక్షించి, "ఏటిల్లో ప్రత్యేక శక్తు లేవి వున్నట్టు కనిపించటం లేదు. ఏళ్ళను చీకటి గదిలో బంధించి, ఏటిని పక్కనే వడవేసి రండి. తరవాత ఏం జరుగుతుందో చూద్దాం," అన్నది.

యింకా స్పృహ తెలియని స్థితిలోవున్న ఖడ్గ జీవదత్తుల్ని నలుగురు భృత్యులు భుజాలమీద వేసుకుపోయి ఒక చీకటిగదిలో వడవేసి, బయట గడిపెట్టారు.

ఒక పావుగంట తరవాత ఖడ్గ జీవదత్తులకు స్పృహ వచ్చింది. ముందుగా స్పృహ తెలిసిన జీవదత్తుడు ఖడ్గవర్మను తట్టి లేపి, "ఖడ్గా, ఆశ్చర్యం! ఇంకా మనం బతికే

వున్నాం. మన ఆయుధాలు కూడా మన పక్కనే వున్నవి," అన్నాడు.

ఖడ్గవర్మ గది నలుమూలలూ ఒకసారి పరీక్షగా చూసి, "మన నిలా ప్రాణాలతో వదలటంలో పూజారిణి ఎత్తుగడ ఏమై వుంటుంది?" అన్నాడు.

"ఆ పూజారిణి పురుగును చూస్తే తప్ప దాని ఎత్తుగడల సంగతి చెప్పటం కష్టం. మనం ముందు బయటపడాలి," అంటూ జీవదత్తుడు లేచి నిలబడ్డాడు.

"ఆ దుర్మార్గులు పొంచివుండి మనకు మాంచి బడితపూజ చేశారు. యిక వాళ్ళను దొరికితే మాత్రం ప్రాణాలతో....."

ఖడ్గవర్మ మాట పూర్తి చేసేలోపలే గోడ అవతలి నుంచి సంహం గర్జించిన ద్వని వినబడింది. అది వింటూనే ఖడ్గవర్మ ఎగిరి నిలబడి, "ఆ వెధవలు మనమీద సంహాన్ని ప్రయోగించాలని చూస్తున్నారా ఏం?" అంటూ నవ్వాడు.

"ఇదీ ఒకందుకు మంచిదే. మనం ఆ సంహాన్ని వాళ్ళమీదనే ప్రయోగించి,

యీ శిథిల భవనప్రాంతాలను భీభత్సం చేద్దాం!" అంటూ జీవదత్తుడు తనదండంతో బలంగా గోడను ఒక పోటుపోడిచాడు. గోడలో కొంతభాగం పిడుగుదెబ్బ తిన్నట్టు పెద్ద శబ్దంతో విరిగి వెనక్కు పడిపోయింది. పక్కగదిలోవున్న సంహం బెదిరి చిన్నగా గర్జిస్తూ గోడ వారగాపోయి నిలబడింది.

"సంహరాజా, నీకు విముక్తి, అహారం కూడా దొరకబోతున్నది," అంటూ జీవదత్తుడు తామున్న గదితలుపులను దండంతో బలంగా రెండు పోట్లుపోడిచాడు. తలుపులు పెళ పెళ మంటూ విరిగి దభిమంటూ ముందుకు పడిపోయినై.

ఆ మరుక్షణం పదీ పన్నెండు మంది పూజారిణి భృత్యులు, "బందీలు పారి పోతున్నారు, పట్టుకోండి!" అని అరుస్తూ ముందుకు వచ్చారు. వెంటనే జీవదత్తుడు సంహాని కేసి పరిగెత్తి, దాన్ని దండంతో పూజారిణి భృత్యుల కేసి తరిమాడు. అది గర్జిస్తూపోయి వాళ్ళమీద పడింది.

—(ఇంకావుంది)

రాక్షస వివాహం

పట్టువదలని విక్రమార్కుడు చెట్టు వద్దకు తెరిగివెళ్ళి, చెట్టుపై నుంచి శవాన్ని దించి భుజాన వేసుకుని, ఎప్పటిలాగే మౌనంగా శ్మశానం కేసి నడవసాగాడు. అప్పుడు శవం లోని బేతాళుడు, "రాజా, నువ్వు ఎవరి మాట నమ్మి ఈ అపరాధి వేళ ఇలా శ్రమ పడుతున్నావేగాని, సింహపురి రాజైన విజయవసంతుడిలాగా మాట తప్పి వారుంటారు. నీకు శ్రమ తెలియకుండా అతని కథ చెబుతాను, విను," అంటూ ఇలా చెప్పసాగాడు :

విజయవసంతుడు అసాధారణమైన బలపరాక్రమాలు కలవాడు. యుద్ధవిద్యలలో అతనికి సమానులు లేరని ప్రతీతి. అతనికి అరుణకుమారి అని ఒక కుమార్తె ఉండేది. తండ్రి పరాక్రమంలాగే, ఆమె అందం కూడా దేశదేశాలా మారుమోగి పోయింది.

బేతాళ కథలు

అరుణకుమారి యుక్త వయస్కురాలయింది. ఆమెను ఎవరికి ఇచ్చి పెళ్ళి చెయ్యాలి అన్న సమస్య దివాణంలో చర్చకు వచ్చినప్పుడు రాజు అందరి నూచ నలూ తేసిపుచ్చి, "నన్ను యుద్ధవిద్యలలో మించగల వాడికే నా కూతురునిచ్చి పెళ్ళి చేస్తాను," అన్నాడు.

ఈ మాట ఆధారం చేసుకుని మంత్రులు అరుణకుమారికి స్వయంవరం ఏర్పాటు చేస్తూ, అన్ని యుద్ధవిద్యలలో పోటీ చేసి గెలిచిన వాడికే రాజకుమార్తెతో వివాహం జరుగుతుందన్న నిబంధన ప్రకటించారు.

ఈ ప్రకటన అన్ని దేశాలకూ వెళ్ళింది గాని కాకలపురికి మాత్రం వెళ్ళలేదు.

అందుకు కారణం సంహృదికి కాకలపురికి బద్ధవైరం ఉండటం.

అయితే కాకలపురి రాజకుమారుడు కమలశేఖరు డనేవాడు అరుణకుమారిని చాలా కాలంగా పెళ్ళాడ గేరుతున్నాడు. ఆమెకు స్వయంవరం ఏర్పాటయిన సంగతి మరొక రాజకుమారుడి ద్వారా అతడికి తెలిసింది. అతను ఆ రాజకుమారుడి చెలి కాదులాగా అతని వెంట స్వయంవరానికి బయలుదేరి వచ్చాడు.

స్వయంవరంనాడు అందరు రాజకుమారులతో బాటు కమలశేఖరుడు కూడా గుర్రపు స్వారి, కత్తియుద్ధమూ, గదాయుద్ధమూ, విలువిద్య పోటీలలో పాల్గొని, అందరినీ ఓడించాడు.

అరుణకుమారి అతని మెడలో వరమాల వెయ్యటమే తరవాయి. ఆ సమయంలో విజయవసంతుడు కమలశేఖరుణ్ణి కౌగలించుకుని, "కుమారా, యుద్ధ విద్యలలో నీ ప్రావీణ్యాన్ని మెచ్చాను. నువ్వు ఏ దేశపు రాజకుమారుడివి? నీ పేరేమిటి?" అని అడిగాడు.

"నేను కాకలపురి రాజకుమారుణ్ణి. నా పేరు కమలశేఖరుడు," అన్నాడు కమలశేఖరుడు.

విజయవసంత మహారాజు కోపాద్రేకంతో, "హీనుడా, తక్షణం ఇక్కడినుంచి వెళ్ళిపో.

ఈ సారికి నిన్ను ప్రాణాలతో వదులు
తున్నాను," అని గర్జించాడు.

కమలశేఖరుడు అంత కన్న కోపోద్రే
కంతో, "నువ్వు పెట్టిన పరీక్షలో నెగ్గినప్పుడే
నీ కుమార్తె నాకు వధువు అయింది.
నే నామెను పెళ్ళాడకుండా ఎలా అవుతావే
చూస్తాను," అంటూ ఒరలో నుంచి చక్ర్రున
కత్తి దూశాడు.

విజయవనంతుడు కూడా కత్తి దూశాడు.
ఇద్దరూ ఒకరి ప్రాణాలు ఒకరు తీయదలచి
నట్టుగా పోరాడారు. ఆ పోరాటంలో విజయ
వనంతుడు కత్తి పట్టిన చేతికి బలంగా
గాయం తగిలింది.

వెంటనే కమలశేఖరుడు అరుణకుమారిని
చెయ్యి పట్టుకుని తీసుకుపోయి, తన గుర్రం

మీద ఎక్కించుకుని తన దేశానికి వెళ్ళి
పోయాడు.

ఆ రోజే విజయవనంతుడు రణభేరి వేసి,
సైన్యాన్ని తరలించుకుని, శాకలపురి మీద
యుద్ధానికి వెళ్ళాడు.

మర్నాడు ఉదయం శాకలపురి సేన
యుద్ధ సన్నద్ధమై వచ్చింది. సేనకు
ముందున్న యోధులలో కమలశేఖరుడేగాక
అరుణకుమారి కూడా ఉన్నది.

అది చూడగానే విజయవనంతుడు
యుద్ధం అవుచేయించి, తన కుమార్తెనూ,
అల్లుణ్ణి కొగలించుకుని ఆశీర్వదించి, వారి
వెంట శాకలపురి ప్రవేశించి, తన గర్భ
శత్రువైన శాకలపురి రాజుతో సఖ్యం చేసు
కుని, తన కుమార్తె వివాహం వైభవంగా

జరిపించి, ఎంతో సంతోషంగా తన దేశానికి తిరిగి వెళ్ళాడు.

బేతాళుడీ కథ చెప్పి, "రాజా, విజయ వసంత మహారాజు ప్రవర్తనకు అర్థం ఏమిటి? తాను పెట్టిన నియమం ప్రకారం అన్ని యుద్ధ విద్యులలోనూ నెగ్గిన కమల శేఖరుడికి తన కుమార్తె నిచ్చి పెళ్ళి చేయటానికి ఆయన నిరాకరించటమేగాక, అతన్ని కత్తి యుద్ధంలో చంపటానికి ఎందుకు ప్రయత్నించాడు? తరవాత అతని మీదికి యుద్ధానికి వెళ్ళినవాడు యుద్ధం చెయ్యక తానే స్వయంగా దగ్గర ఉండి పెళ్ళి ఎందుకు చేయించాడు? ఈ సందేహానికి తగిన సమాధానం తెలిసి కూడా చెప్పక పోయావో సీతల పగిలిపోతుంది," అన్నాడు.

దానికి విక్రమార్కుడు, "కమలశేఖరుణ్ణి అరుణకుమారి వివాహానికి ఎవరూ అహ్వానించలేదు, అతనికి యుద్ధ విద్యుల పోటీలో పాల్గొనే హక్కులేదు. అతను తన శత్రువైనా కూడా అతన్ని ప్రాణాలతో వదలటానికి విజయవసంతుడు సిద్ధపడ్డాడు. కాని

కమలశేఖరుడే ఆయనమీద కత్తి దూశాడు. తన ప్రాణం తీయదలచిన వాణ్ణి చంపటానికి ప్రయత్నించటం తప్పుకాదు. విజయ వసంతుడు యుద్ధానికి పోవటం కూడా సరిఅయిన పనే. ఆయన తన కుమార్తెకు స్వయంవరం తలపెట్టితే అది రాక్షస వివాహంగా పరిణమించింది. అందుచేత విజయవసంతుడు తన కుమార్తెను విడిపించుకు రావటానికి యుద్ధం తలపెట్టాడు. కాని తనతో యుద్ధం చెయ్యటానికి తన కుమార్తె స్వయంగా వచ్చేసరికి ఆమె తనను ఎత్తుకు పోయినవాణ్ణి ఇష్టపడే పెళ్ళాడు తున్నట్టు స్పష్టమయింది. రాక్షసవివాహం ధర్మవిరుద్ధం కాదు గనక దానికి విజయ వసంతుడు సంతోషంగా ఒప్పుకుని, తన అల్లుడితో శత్రుత్వం కొనసాగించటం భావ్యం కాదు గనక అతని కుటుంబంతో సఖ్యం చేసుకున్నాడు," అన్నాడు.

రాజుకు ఈ విధంగా మౌనభంగం కలగగానే బేతాళుడు శవంతో సహా మాయమై తిరిగి చెబ్బెక్కాడు. (కల్పితం)

ముగ్గురు మూర్ఖులు

చంద్రవంక అనే నది ఒడ్డున వేపవరం అనే ఒక గ్రామం ఉండేది. ఆ గ్రామంలో ఉండే మందమతులు చాలా ప్రసిద్ధులు. వేపవరం వాళ్ళు సంతకు వెళ్ళాలంటే నది దాటి వెళ్ళాలి. నది మీది వంతెన వద్ద ఒకనాడు ఇద్దరు గ్రామస్థులు కలుసుకున్నారు.

“నువ్వు ఎక్కడికి పోతున్నావు? ఎందుకు పోతున్నావు?” అని ఒకడు రెండోవాణ్ణి అడిగాడు.

“సంతలో గొర్రెలను కొనుక్కురాబోతున్నాను,” అన్నాడు రెండోవాడు.

“ఏ దారిన వస్తావు?” అని మొదటివాడు మళ్ళీ అడిగాడు.

“ఈ వంతెన మీదిగానే!” అన్నాడు రెండోవాడు.

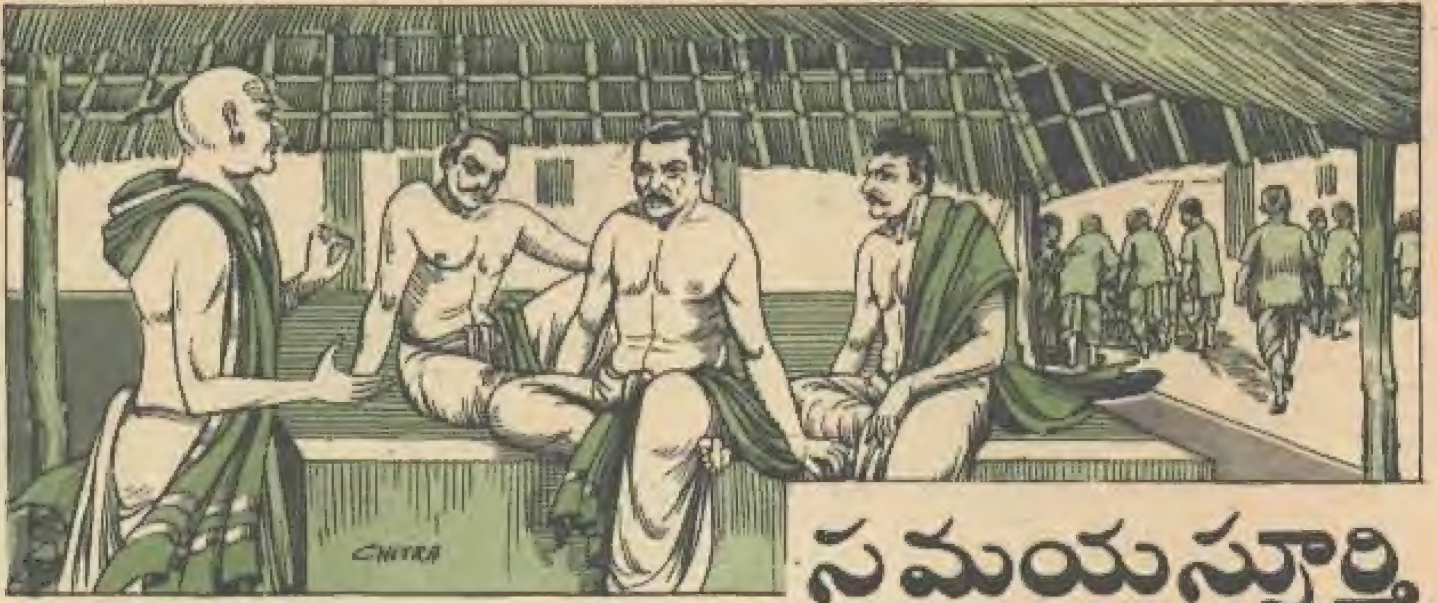
“నేను రానిస్తేగదా?” అంటూ మొదటివాడు ఉత్తుత గొర్రెలను చెదరగొట్టు తున్నట్టు నటించాడు. వెంటనే రెండోవాడు ఆ ఉత్తుత గొర్రెలను మళ్ళించసాగాడు.

ఇద్దరూ ఇలా, లేని గొర్రెలను చెదరగొట్టటమూ, మళ్ళించటమూ చేస్తూ ఉండగా మూడోవాడు నెత్తిన పాలబిందెతో వచ్చి, సంగతి తెలుసుకున్నాడు. వాడు తన బిందెలోని పాలను నదిలోకి చోర్లించి, “ఈ బిందెలో ఇప్పుడెన్ని పాలున్నాయి?” అని అడిగాడు.

“ఏమీ లేవు,” అన్నారు మొదటివాళ్ళు.

“మీ ఇద్దరికీ అంతమాత్రం మెదడు కూడా లేదు,” అన్నాడు మూడోవాడు.

సమయస్ఫూర్తి

ఒక ఊళ్ళో భద్రయ్య అనేవాడు హస్త సాముద్రికంలో చాలా గట్టివాడు. అ చుట్టు పక్కల గ్రామాలలో భద్రయ్యకు చెయ్యి చూపించనివాడు లేడు. అతను చెయ్యి చూసి మనిషి మనస్తత్వం ఎటువంటిదైనదీ, అ మనిషికి లోగడ ఏమేమి జరిగినదీ, ముందు ఏమి జరగబోయేదీ చూసినట్టు చెప్పేవాడు.

హస్తసాముద్రికం వృత్తిగా పెట్టుకున్న వాళ్ళు భద్రయ్య పేరు ప్రతిష్ఠలు విని, అతనికి వెరచి, అతనుండే గ్రామం చాయలకు వెళ్ళేవారు కారు. ఎవరన్నా పొర పాటునవస్తే భద్రయ్య వాళ్ళను పదిమంది లోనూ పరీక్షకు పెట్టి, మూడు చెరువుల నీళ్ళు తాగించి మరీ గ్రామం నుంచి బయటికి పంపేవాడు.

భద్రయ్య సంగతి తెలియక రామశాస్త్రి అనేవాడు చేతులు చూసి ప్రశ్నలు చెబుతా

నంటూ ఆ గ్రామానికి వచ్చాడు. రామశాస్త్రి ఊళ్ళోకి వచ్చేసరికి గ్రామచావిడి వద్ద భద్రయ్య నలుగురితోపాటు చేరి లోకాభి రామాయణం మాట్లాడుతూ కాలక్షేపం చేస్తున్నాడు.

రామశాస్త్రి కూడా చేతులు చూసేవాడని తెలియగానే భద్రయ్య, "ఏమయ్యా, నువ్వు ఏయే గ్రంథాలు చదివావు? నీ గురువు గారెవరు? హస్తసాముద్రికంలో ఏయే విభాగాలు నీకు తెలుసు? అసలు నీదే వూరు?" అని ప్రశ్నలు వేశాడు.

"అయ్యా, నేను హస్తసాముద్రిక శాస్త్రం చాలా కొద్దిగా చదివాను. నాకు తెలిసినది బహుకొద్ది. తెలిసినంతవరకే ప్రశ్నలు చెప్పి పొట్టపోసుకుంటున్నాను. ఇక ఊరా? పుట్టి పెరిగిన ఊరు ఏనాడో వదిలేశాను. ఎక్కడ పొట్టగడిస్తే, అదే నా ఊరు." అన్నాడు రామశాస్త్రి అణకువగా.

అతని అణకువ చూసి భద్రయ్య రెచ్చి పోయి, "నీ మిడిమిడి జ్ఞానం చూసి ఈ పూళ్ళోవాళ్ళు దబ్బులిచ్చేటంత వెర్రి వాళ్ళు కారయ్యా! నా సంగతి నువ్వు విన లేదు కాబోలు. హస్తసాముద్రికంలో అందె వేసిన చెయ్యిని నేనుండగా నీకు ఈ ఊళ్ళో మంచి నీరు కూడా పుట్టదు. అందుచేత మరోపూరు చూసుకో!" అని నిఘరంగా అన్నాడు.

అది విని రామకృష్ణి కి కోపం వచ్చింది. ఈ భద్రయ్య అహంకారాన్ని అణచకుండా వెళ్ళగూడదనుకుని అతను, "అయ్యా, ఎవరంతటివారు వారు! నేను మీ కన్న గొప్పవాణ్ణి ప్రగల్భాలు పలకలేదు. కాని మీరు ఏ ఆధారమూ లేకుండానే నన్ను తీసి పారేశారు. తరతమ భేదాలు నిర్ణయ మయ్యేది పరీక్షలో గదా? మీకు నా కన్న ఎక్కువ తెలిసిపట్టు ఏ ఆధారం మీద చెబుతున్నారు?" అని అడిగాడు.

అక్కడ చేరినవారు రామకృష్ణి చెప్పినది సబబైననీ, ఇద్దరూ ఎరగని మనిషి చెయ్యి చూసి ఆ మనిషిని గురించి చెబితే, ఎవరు చెప్పినది సరిగా ఉన్నదీ తెలిసిపోతుందని అన్నారు.

వాళ్ళు ఇలా మాట్లాడుకుంటూ ఉండ గానే అటుగా ఒక పొరుగుూరి మోతుబరి వచ్చాడు. గ్రామచావడి వద్ద చేరినవాళ్ళు

అయనను పిలిచి, "అయ్యా, ఒక చిన్న పరీక్ష జరుగుతున్నది. మీరు ఒక్క క్షణం ఇలా వచ్చి, ఏ రిద్దరికీ మీ చెయ్యి చూపండి," అన్నారు.

పొరుగుూరి మోతుబరి దగ్గరికి వచ్చి చెయ్యి చాచాడు. భద్రయ్య అతని చెయ్యి చూసి, "అయ్యా, ఇది పరీక్ష కనక ఉన్న మాట చెప్పక తప్పదు. మీకు ధనం చాలా ఉన్నదిగాని అంతకు మించిన లోభితనం కూడా ఉన్నది. మీ భార్య ఎలా చెబితే అలా నడుచుకుంటారు," అన్నాడు.

మోతుబరి మండిపడి, "అబద్ధాల కూతలతో నన్ను అవమానించటానికేనా పిలిచారు?" అన్నాడు.

రామశాస్త్రి అతనితో, "అగ్రహించకండి. కొందరు హస్తసాముద్రికమంతా తమ కే తెలుసుననుకుంటారు. మీ చెయ్యి నన్ను కూడా చూడనివ్వండి..., ఈ చెయ్యి లక్ష్మి పుత్రుడిది. ఈ రేఖలు గొప్ప ఉదారస్వభావాన్ని సూచిస్తున్నాయి. ఎంతటివారైనా ఈ వ్యక్తి ముందు పిల్లల్లాగా అయిపోతారు. పూర్వజన్మ సుకృతం వల్ల భార్య చాలా అనుకూలపతి!" అన్నాడు.

ఈ మాటలకు మోతుబరి పొంగిపోయి, "శబాష్! నా సంగతంతా దగ్గిరుండి చూసి నట్టు చెప్పావు. చెయ్యి చూసి చెబితే అలా చెప్పాలి గాని, యీ రెండో ఆయనలా పుల్ల విరుపుగా మాట్లాడితే ఎలా," అన్నాడు.

రామశాస్త్రి ఆయన చేతిలోకి చూస్తూ, "మీరు నా శాస్త్రజ్ఞానాన్ని మెచ్చుకుని నాకు ఉంగరం బహుమతి ఇవ్వాలనుకుంటున్నారు. మీ దాతృత్వం జగమెరిగినది గదా," అన్నాడు.

ఈ మాటతో మోతుబరి కొయ్యబారి పోయాడు.

రామశాస్త్రి అది చూసి, "కొంపతీసి తప్ప చెప్పినా ఏమిటి? ఎందుకు అలా చూస్తున్నారు?" అని అడిగాడు.

మోతుబరి తమాయించుకుని, "అబ్బే, మరేమీ లేదు. నా మనసులో మాట కూడా ఎలా తెలిసిందా అని ఆశ్చర్యం వేసింది." అని తన వేలిన ఉన్న ఖరీదైన ఉంగరం తీసి రామశాస్త్రికి ఇచ్చి, తన దారిన తాను వెళ్ళిపోయాడు.

అందరూ రామశాస్త్రిని రకరకాలుగా పొగడి, అతను పరీక్షలో గెలిచినట్టు అంగీకరించారు. భద్రయ్య ముఖం ముడుచుకు పోయింది.

రామశాస్త్రి వారితో, "నిజానికి ఈ భద్రయ్యగారు హస్తసాముద్రికంలో చాలా గట్టివాడే. కాని అదే వృత్తిగా గల నాబోటి వాడికి శాస్త్రజ్ఞానం చాలదు. సమయస్ఫూర్తి కూడా ఉండాలి. జ్ఞానానికి లోక్యం తోడు కాకపోతే అర్థంలేని అహంకారం పెరుగుతుంది. అహంకారం అవమానం తెచ్చి పెట్టుతుంది," అన్నాడు.

మాటతప్పనివాడు

పూర్వం టర్కీదేశంలో అబ్దుల్ హమీద్ అనే వర్తకుడు ఉండేవాడు. ఆయన దగ్గర ఒక అపూర్వమైన అరేబియాబాతి గుర్రం ఉండేది. ఆయనకు ఆ గుర్రం అంటే చాలా ఇష్టం. కాని వయసు మీరిపోవడం చేత ఆయన దాని మీద స్వారి చెయ్యలేక, దానిని అమ్మెయ్యడానికి నిశ్చయించాడు. దానిని ఆయన మూడు పందల దీనారాలకు అమ్మాలనుకున్నాడు, కాని అంత ధర ఇచ్చి కొనేవారు లేకపోయారు.

ఒకరోజున అజీబ్ అనే యువకుడు అబ్దుల్ హమీద్ వద్దకు వచ్చి, వినయంగా సలాము చేసి, "అయ్యా, నేను ఉన్నత కుటుంబంలో పుట్టినవానైగాని చాలా బీద వాణ్ణి. మీ గుర్రం మీద నాకు చాలా మక్కువ. అయితే దాని ధర ఇచ్చుకో లేను. మీరు దయతో ఆ గుర్రాన్ని నాకు ఇచ్చినట్లయితే, దూర దేశాలకు పోయి

సంపాదన పరుణ్ణి కావాలనుకుంటున్నాను. ఒక సంవత్సరానికి తిరిగి వచ్చి, నేను ఈ లోపుగా సంపాదించినదంతా గుర్రం మూల్యం కింద మీకు ఇచ్చుకుంటాను. ఇందుకు తప్పనని మీకు మాట ఇస్తున్నాను," అన్నాడు.

హమీద్ కొంచెంసేపు ఆలోచించి, "సరే, నువ్వు పెట్టిన షరతు ప్రకారం గుర్రాన్ని తీసుకు వెళ్ళు," అంటూ చెర్చాకొల తెచ్చి అజీబ్ చేతికి ఇచ్చాడు.

అజీబ్ సంతోషంగా ఆ గుర్రాన్ని ఎక్కి తన అదృష్టాన్ని వెతుక్కుంటూ దేశాల వెంట బయలుదేరాడు.

కొంతకాలం ప్రయాణం చేసి అతను ఒక పట్టణం చేరుకున్నాడు. అతను రాజ ప్రాసాదం ముందునుంచి వెదుతూండగా, కిటికీ దగ్గర నిలబడిన రాజుగారి పృష్టి అజీబ్ ఎక్కిన గుర్రంపై పడింది. అతని

దీయా జాతి గుర్రం తన వద్ద ఉంటే బాగుండుననిపించింది.

రాజు వెంటనే తన నౌకర్లను అజీజ్ బసచేసి ఉన్న సత్రానికి పంపి, అతన్ని పిలిపించి, ' ' నీ గుర్రాన్ని నేను కొనాలనుకుంటున్నాను. దాని వెల ఎంత? ' ' అని అడిగాడు.

అజీజ్ కు ఆ గుర్రాన్ని అమ్మాలని లేదు. కాని రాజు పిలిపించి అడిగినప్పుడు అమ్మననడం భావ్యం కాదు గనక, హమీద్ కు హెచ్చు సొమ్ము ముట్టజెప్పి సంతోష పెట్టాలన్న ఉద్దేశంతో, ' ' మహారాజా, దీని వెల తొమ్మిదివందల బంగారు దీనారాలు, ' ' అని చెప్పాడు.

రాజుకు ఆ ధర భయంకరంగా తోచింది, కాని గుర్రాన్ని వదల బుద్ధి కాలేదు. అందుచేత ఆయన అజీజ్ తో, ' ' నువ్వు చాలా హెచ్చు ధర చెబుతున్నావు. నన్ను కొంచెం ఆలోచించుకోనియ్యి. రేపు ఉదయం ధర పరిష్కరించుకుందాం, ' ' అని అతన్ని పంపేశాడు.

అజీజ్ వెళ్ళిపోయాక రాజు తన మంత్రిలను పిలిచి, ఆ అపూర్వమైన గుర్రాన్ని తక్కువ ధరకు కొనే ఉపాయం చెప్పమన్నాడు. ఎవరికి తోచిన ఉపాయం వారు చెప్పారు. కాని అవేవీ రాజుకు ఏ మాత్రం నచ్చలేదు.

అప్పుడు ముఖ్యమంత్రి, ' ' మహారాజా, రేపు ఆ యువకుణ్ణి మన ఉపవనంలో కలుసుకునేటప్పుడు రాజకుమార్తెను దగ్గర ఉంచుకుని, అమె ద్వారా కూడా బేరం సాగించండి. అతను తగ్గిరాక ఏం చేస్తాడు? కాకపోయినా, వంట యింటి కుందేలు! గుర్రాన్ని మనం అడిగిన ధరకు యివ్వకుండా అతను మనసుంచి తప్పించుకుని నగరం దాటి ఎక్కడికి పోగలడు? ' ' అని సలహా ఇచ్చాడు.

ఈ సలహా రాజుకు నచ్చింది. ఆయన మర్నాడు ఉదయం అజీజ్ ను తోటలోకి తీసుకు రమ్మని, తనకన్న ముందుగా తన కుమార్తెను తోటలోకి పంపాడు.

అజీజ్ తన గుర్రం మీద వచ్చేసరికి రాజకుమార్తె తోటలో చలవరాతిని మిద ఒంటరిగా కూర్చుని ఉన్నది. ఆమెకు అజీజ్ చాలా అందంగా కనిపించాడు. ఆ గుర్రం మీద స్వారి చెయ్యటానికి తన ముసలితండ్రి కన్న అతనే యోగ్యుడని ఆమెకు అనిపించింది.

ఆమె గుర్రాన్ని చూస్తున్న దానిలాగా అతన్ని సమీపించి, "నువ్వు ఈ గుర్రాన్ని చౌకగా అమ్మకపోతే నీ ప్రాణాలకే ప్రమాదం ఉన్నది. అందుచేత తప్పించుకు పారి పోవటం తప్ప నీకు వేరే మార్గం లేదు. నా దగ్గర ఒక కోటున్నది. దాని నిండా అనేకవేల దీనారాలు కుట్టి ఉన్నాయి. మా నాన్న రాగానే దాహంగా ఉందని

అడుగు. నేను వెళ్ళి కోటు తెడుక్కుని మంచి నీరు తెస్తాను. ఆ తరువాత మన మిద్దరమూ గుర్రం మీద ఎక్కడికైనా పారిపోదాం," అన్నది.

ఇంతలో రాజు వచ్చాడు. అజీజ్ తనకు దాహం అవుతున్నదన్నాడు. రాజకుమార్తె నీరు తెస్తానని చెప్పి లోపలికి వెళ్ళి, కోటు ధరించి నీళ్ళతో తిరిగి వచ్చింది. అజీజ్ నీరు అందుకోబోతున్నట్టుగా చేతులు చాచి, రాజకుమార్తెను పట్టుకుని గుర్రం మీద ఎక్కించి, తాను కూడా ఎక్కి, మెరుపు లాగా మాయమయ్యాడు.

రాజు జరిగినది గ్రహించి అతని వెనకగా అశ్వశిఖరులను పంపాడు గాని వాళ్ళు అజీజ్ ను అందుకోలేక పోయారు.

అజీజ్ రాజకుమార్తెతో కలిసి అనేక దేశాలు తిరిగాడు. వారికి రోజులు హాయిగా గడిచిపోయాయి.

సంవత్సరం గడువు పూర్తి కావచ్చింది. రానున్న దాన్ని తలుచుకుని అజీజ్ కుంగి పోసాగాడు. అతని విచారం గమనించి రాజకుమార్తె కారణం అడిగింది.

అజీజ్ అబ్దుల్ హమీద్తో తాను చేసు కున్న ఒప్పందం గురించి ఆమెకు చెప్పి, "ఈ గుర్రం ద్వారా నేను సంపాదించు కున్నదంతా హమీద్కు ఇచ్చేస్తానని ప్రమాణం చేశాను. ఆయన కివ్వవలసిన దానిలో నీ కోటూ, నువ్వు కూడా ఉన్నారు. కాని నిన్ను విడిచి నేను బతకలేను," అని గోలపెట్టాడు.

రాజకుమారి అశ్చర్యంతో, "ఇదేమిటి! నువ్వు నన్ను గెలుచుకున్నావు. నీ మీది ప్రేమచేత నేను నా వాళ్ళనందరినీ విడిచి పెట్టి నీ వెంట వచ్చాను. హమీద్కు మన విషయం ఏమీ తెలియదు. కావలిస్తే గుర్రం మూల్యం కింద హమీద్కు వెయ్యి దీనా

రాలు ఇచ్చేయ్యి. సంతోషిస్తాడు," అని సలహా ఇచ్చింది.

కాని అందుకు అజీజ్ ఒప్పుకోలేదు. తమకు ఎంత కష్టమైనాసరే, అడినమాట తప్పనని అతను పట్టుపట్టాడు. గడువు లోపల వాళ్ళు హమీద్ ఉన్నచోటికి చేరారు.

అజీజ్ హమీద్కు సలాం చేసి, "నేను చాలా దూర దేశాలు తిరిగి వచ్చాను. మీ రిచ్చిన గుర్రం వల్ల ఈ రాజకుమారిని, బంగారు కాసులు కుట్టిన ఈ కోటూ సంపాదించాను. గుర్రం మూల్యం కింద వీటిని స్వీకరించండి," అన్నాడు.

ఉదారబుద్ధి గల హమీద్కు అజీజ్ను చూసి ఆదరం కలిగింది; జాలి కూడా వేసింది. ఆయన చిరునవ్వునవ్వి, "నీ నిజాయితీ మెచ్చదగినది. ఈ కోటు నాకు ఉపయోగపడుతుంది. ఇందులో ఉన్న బంగారం చెరిసగం తీసుకుందాం. గుర్రాన్ని, రాజకుమార్తెనూ నువ్వే ఉంచుకో," అంటూ అజీజ్నూ, రాజకుమార్తెనూ మనసారా దీవించాడు.

ఒకరోజురాజు

5

హాసన్ మాటకు ఖలీఫా ఎంతో సంతోషించి, "హాసన్, ఇలాటి స్వార్థరహితమైన స్నేహం నా కెంతో ఇష్టం. ఈక్షణం నుంచి నిన్ను నా అనుచరుడుగా నియమిస్తున్నాను. నువ్వు నేను తాగేటప్పుడు తోడుంటావు. నా సోదరుడివి. అంతే కాదు, రాజభవనంలో నీకు సంపూర్ణమైన స్వేచ్ఛ ఉన్నది. అనుమతి లేకుండా నువ్వు రావచ్చు పోవచ్చు. రాణి జుబేదా మందిరం ప్రవేశించటానికి ఎవరికీ అనుమతి లేదు. కాని నీకు నేను అలాటి అనుమతి ఇస్తున్నాను. నేను జుబేదా మందిరంలో ఉండగా ఏ వేళప్పుడైనా సరే నువ్వు యథేచ్ఛగా రావచ్చు," అన్నాడు.

ఖలీఫా హాసన్ కు రాజభవనంలోనే చక్కని బస ఏర్పాటు చేసి, అతనికి పదివేల బంగారు దీనారాలు భరణం అప్పటి కప్పుడే ఇప్పించాడు.

ఇదంతా అయిపోగానే ఖలీఫా హాసన్ ను వదిలి దీవాన్ కు వెళ్ళిపోయాడు.

అబూ అల్ హాసన్ వెంటనే తన ఇంటికి పరిగెత్తిపోయి, తన తల్లితో జరిగినదంతా చెప్పి, ఈ నాటకమంతా ఖలీఫాయే సరదాకు అడాడన్నాడు. తాను రోజూ వచ్చి పోతూ ఉంటానని తల్లికి మాట ఇచ్చి అతను రాజభవనానికి తిరిగి వచ్చాడు. ఈసరికి అతని విచిత్రగాథ దేశం నాలుగుమూలలా పొక్కిపోయింది.

ఖలీఫా తన యెడల చూపించే అంతు లేని ఆదరంతో హాసన్ కు అనందమూ, ఉల్లాసమూ పెరిగాయే గాని తల తిరిగి పోలేదు, అతిశయం రాలేదు. అతను రోజూ తన హాస్యంతోనూ, ఫలోక్తులతోనూ ఖలీఫాను వినోదింపజేసేవాడు; దివాణంలో అందరినీ నవ్వించేవాడు. అతన్ని విడిచి ఉండటం

ఖలీఫాకు కష్టమైనందువల్ల అతను అస్తమానమూ ఖలీఫా భవనంలోనూ, రాణి జుబేదా భవనంలోనూ ఉండవలసివచ్చింది.

ఖలీఫా వెంట హసన్ తన భవనానికి వచ్చినప్పుడల్లా అతని చూపులు తన దాసి అయిన గన్నా మీదనే ఉండటమూ, హసన్ తన కేసీ చూసినప్పుడల్లా గన్నా చెక్కిళ్ళు ఎర్రబడటమూ జుబేదా గమనించింది. అమె ఒకనాడు ఖలీఫాతో, "గన్నా హసన్లు ఒకరినొకరు ప్రేమించుకుంటున్నట్టు మీరు గమనించే ఉండాలి. వాళ్ళకు పెళ్లి ఏర్పాటు చేస్తే ఎలా ఉంటుందంటారు?" అన్నది.

"నేనూ అదే అనుకున్నాను, కాని రాచకార్యాల ఒత్తిడిలో ఆ మాటే మరిచాను.

నేను అతనికి పెళ్ళాన్ని సంపాదించి పెడతానని మాట ఇచ్చానుకూడానూ. గన్నా అతనికి తగిన భార్య అవుతుందనుకుంటాను. ఏమంటారో యిప్పుడే ఇద్దరినీ అడిగి చూదాం," అన్నాడు ఖలీఫా.

రాజదంపతులు గన్నానూ, హసన్నూ పిలిపించి, "మీ రిద్దరూ పెళ్ళి చేసుకుంటారా?" అని అడిగారు.

గన్నా జేవురించిన ముఖంతో జుబేదా రాణి కాళ్ళమీద పడి తన సమ్మతి తెలియజేసింది.

హసన్ మటుకు, "మహాప్రభూ, తమ బానిస తమ దయాసముద్రంలో ఉక్కిరిబిక్కిరి అయిపోతున్నాడు. కాని ఈ అందమైన, తియ్యని పేరుగల పిల్లను తన ఇంటి దాన్ని చేసుకునే ముందు రాణిగారిని ఒక ప్రశ్న అడగగోరుతున్నాడు," అన్నాడు.

"ఏమిటా ప్రశ్న?" అని జుబేదా అడిగింది.

"ఈ పిల్ల అభిరుచులు నా అభిరుచులలాటివేనేమో కనుక్కొండి. నాకు సరదా అయినవి తాగటమూ, తినటమూ, సంగీతమూ, నృత్యమూ, కవితా మాత్రమే. ఈ పిల్ల అభిరుచులు కూడా అవే అయితే నేను ఈమెను గాఢంగా ప్రేమించగలను. అలా కాకపోతే నేను బ్రహ్మచారిగా ఉండి పోవటమే మంచిది," అన్నాడు హసన్.

జుబేదారాణి గన్నాను, " అతను అన్నది విన్నావుగా? దానికి నీ సమాధానం ఏమిటి?" అని అడిగింది.

గన్నా తల అడించింది.

ఖలీఫా వెంటనే కాజీని, సాక్షులనూ పిలిపించాడు. వివాహ ఒప్పంద పత్రం రాకారు. ముప్పై రోజులపాటు రాజభవనంలో విందు వినోదాలు సాగాయి. అనంతరం నూతన దంపతులు కావరం ప్రారంభించారు.

వాళ్ళిద్దరూ తమ కాలమంతా తినటంలోనూ, తాగటంలోనూ, వినోదాలలోనూ గడిపి, తమ దగ్గర ఉన్న డబ్బును మంచి నీరులాగా ఖర్చు చేశారు. దగ్గర ఉన్న డబ్బు పూర్తిగా ఖర్చు అయింది. ఖలీఫా రాజకీయ వ్యవహారాలలో మునిగి ఉండటం వల్ల హసన్‌కు నియమితమైన ఆదాయం ఏర్పాటు చేయటం మరిచిపోయాడు. అందుచేత వాళ్ళు అంతులేని అప్పులలో మునిగి పోయారు.

ఈ కష్టం ఇలా ఉంటే, వాళ్ళకు ఖలీఫాను గాని, జుబేదాను గాని యాచించటం ఏ మాత్రమూ ఇష్టం లేకపోయింది. ఇద్దరూ చాలాసేపు తలలు వంచుకుని ఆలోచనలో పడ్డారు. చివరకు హసన్ తలఎత్తి, "మనం డబ్బు వ్యర్థం చేసుకున్నాం. ఖలీఫాను నేను అడగను. జుబేదాను నువ్వు అడగటం

కూడా నాకు ఇష్టం లేదు. నేను మరో మార్గం ఆలోచించాను, గన్నా." అన్నాడు.

గన్నా నిట్టూర్పు విడిచి, "ఏమిటి నీ ఎత్తు? చాతనైతే నేను కూడా తోడ్పడతాను. మనం యాచించనూ లేము, మనం జీవించే పద్ధతి మార్చుకోనూ లేము," అన్నది.

"మరేమీ లేదు....మనం చచ్చిపోవాలి!" అన్నాడు హసన్.

గన్నా భయంతో కెవ్వున అరిచి, "నేను చావను. నువ్వు చావదలిస్తే నా సహాయం లేకుండానే చచ్చిపోవలసి ఉంటుంది," అన్నది.

హసన్ ఈ మాటకు అగ్రహించక, "ఓసి, ఆడకూతురా! బతికి ఉండటమే జీవించ

టానికి మార్గమని నాకు బ్రహ్మచారిగా ఉన్నప్పుడే తెలుసు. నీ మందబుద్ధి చూస్తే నేను బ్రహ్మచారిగా ఉండిపోయినది మేలేనని రుజువువుతున్నది. నువ్వు అంతగా తొందరపడి జవాబు చెప్పకుండా వివరాలు అడిగి ఉంటే, నేను చెప్పే చావును గురించి నువ్వు ఎంతో సంతోషించేదానివి. మనం నిజంగా చచ్చేకన్న, చచ్చినట్టు నటించితే బంగారం కురుస్తుందని గ్రహించలేవా?" అన్నాడు.

గన్నా నవ్వి. "అది ఎలా?" అన్నది.

"విను. నేను చచ్చిపోగానే నన్ను బట్టలో చుట్టి, నా కాళ్ళు మక్కాలోని కాబా కేసి ఉండేటట్టు ఈ గదిలోనే పడుకోబెట్టి, నా ముఖం మీద నా తలపాగా పెడతావు.

తరవాత కెప్పువన కేకలు పెట్టి, గొల్లున పీడించి, బట్టలు చించుకుని, జుట్టు పీక్కుంటున్నట్టు అభినయిస్తావు. నీకు శోకదేవత రూపం పూర్తిగా అమరిన మీదట జుబేదా రాణి దగ్గరికి పరిగెత్తిపోయి, వెక్కుతూ, మధ్య మధ్య సమయోచితంగా మూర్ఛలు పోతూ, నేను పోయానని చెప్పి, నేలకు ఒరిగిపోయి, ఒక గంటదాకా లేవవు. నీకు వాళ్ళు ఆ గంట సేపూ కైత్యోపచారాలు చేస్తూనే ఉంటారు. ఆ తరవాత మన ఇంటికి బంగారం ప్రవహిస్తూ వస్తుంది," అన్నాడు హసన్.

"అలాటి చావు సులభ సాధ్యమే. నేను నీకు సహాయపడతాను. కాని నేను ఎలా చావాలి?" అని గన్నా అడిగింది.

“అదంతా అల్లా చూస్తాడు. నువ్వు మాత్రం నేను చెప్పినట్టు చెయ్యి. చూసుకో, నే నిప్పుడు చచ్చిపోతున్నాను.” అంటూ హసన్ గది మధ్య కాళ్ళుచాచి పడుకున్నాడు.

గన్నా అతని బట్టలు విప్పి, పీనుగు బట్టలో అతన్ని చుట్టి, అతని ముఖం మీద తలపాగా పెట్టి, అతను చెప్పినట్టే అరిచి, కేకలు పెట్టి ఏడ్చి, బట్టలు చించుకుని, జుట్టు చిందరవందర చేసుకుని, బుగ్గలు చీరుకుని, ముఖమంతా పచ్చగా చేసుకుని, జుబేదా వద్దకు వెళ్ళి, నేలమీద చాపచుట్టలాగా పడిపోయి, గుండెలు తరుగుకు పోయే టట్టు మూలగసాగింది.

గన్నా అవతారం చూస్తూనే అమెకు కలిగిన విపత్తు ఎలాటిదో జుబేదా గ్రహం

చింది. అమె ఆ పిల్లను తన ఒడిలోకి తీసుకుని, అమెకు స్పృహ తెప్పించే ప్రయత్నాలు చేసింది. గన్నా వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ, మూలుగుతూ, గుండెలు బాదుకుంటూ అబూ అల్ హసన్ పేరే ఉచ్చరించసాగింది. అతి కష్టం మీద అమె జుబేదాకు, తన భర్త కిందటి రాత్రి అజీర్తి వ్యాధితో మరణించాడని చెప్పి, “నాకు చావు తప్ప మరేమీ మిగలలేదు.” అంటూ మూర్ఛపోయింది.

అక్కడ ఉన్న స్త్రీలందరూ రోదనం చేశారు. వాళ్ళు గన్నా కోసమూ, తమకు ఎంతో వినోదం కలిగించిన హసన్ చావు తలుచుకునే ఏడ్వారు; గన్నాను పన్నీటిలో ముంచెత్తి, అమెను పరామర్శించారు.

జుబేదా ఏడ్చినంతసేపు ఏడ్చి, తన సొంత ఖజానా దారును పిలిచి, "పదివేల బంగారు దీనారాలు నా ధనం నుంచి తీసి, వెంటనే గన్నా ఇంటికి చేర్చు. దీని భర్తకు ఉత్తర క్రియలు ఘనంగా జరగాలి," అని ఆజ్ఞాపించింది.

ఖజానాదారు రాణి అజ్ఞప్రకారం పదివేల బంగారు దీనారాల మూటను ఒక కొబ్బరివాడి వీపుకు ఎత్తించి, అబూ అల్ హసన్ ఇంటికి పట్టించుకుపోయాడు.

తరవాత ఆమె గన్నాను కౌగలించుకుని ఓదార్చుతూ, "అల్లా నీ కష్టాన్ని తగ్గించాలి. నీ భర్త ఆయువు కూడా పోసుకుని నువ్వు కలకాలం బతుకు," అన్నది.

గన్నా జుబేదా చేతులను తన కన్నీటితో తడిపి, ఆమె వద్ద శలవు పుచ్చుకుని, తన ఇంటికి తిరిగిపోయింది.

ఆమె తన భర్త శవంలాగా కొయ్యబారి పడుకుని ఉన్న గదిలోకి వచ్చి, అనందంతో నవ్వుతూ, "హాస్యగాడా, ఇక బతికిరా! ఇవాళ మనకు పస్తుతప్పింది," అన్నది.

అబూ అల్ హసన్ పినుగు గుడ్డ తీసి పారేసి, గన్నా సహాయంతో దీనారాల సంచీని గది మధ్యకు ఈడ్చి, ఒంటి కాలి మీద గెంతుతూ నృత్యం చేశాడు.

అతను తన భార్యను ఆభినందించి, "అప్పుడే అంతా అయిపోలేదు, అప్పుడు చావటం నీ వంతు. నువ్వు జుబేదాను మోస గించినంత తేలికగా నేను ఖరీఫాను మోస గించగలనేమో చూడాలి. మోసం చెయ్యటం ఖరీఫా ఒక్కడికే తెలిసిన కేంద్ర కాదని తెలియజెప్పాలి," అన్నాడు.

అతను తాను చుట్టుకున్న పినుగు బట్ట లోనే గన్నాను చుట్టి, ఆమె కాళ్ళు మక్కా కేసి ఉండేటట్టు పడుకోబెట్టి, ఎం జరిగినా సరే ప్రాణం ఉన్నట్టు బయటపడవద్దని ఆమెను హెచ్చరించాడు. తరవాత అతను ఏడుపు ముఖం పెట్టుకుని, తలపాగా సగం ఊడదీసి, కళ్ళకు ఉల్లిపాయ రుద్ది అమితంగా నీరు కార్చుకుని, బట్టలు చించుకుని, సభ తీరి ఉన్న ఖరీఫా వద్దకు పరిగెత్తాడు.

ఎప్పుడూ ఆనందసముద్రంలో తేలుతూ ఉండే హసన్‌ను శోకమూర్తి రూపంలో చూస్తూనే ఖలీఫా అమితమైన ఆందోళన చెంది, అతనికి ఎదురు వచ్చి, దుఃఖ కారణం ఏమిటని అడిగాడు. హసన్ మరింత గట్టిగా ఏడుస్తూ, వెనక్కూ ముందుకూ తూలుతూ, "అయ్యో, గన్నా! గన్నా! నా గతి ఏంగాను?" అంటూ ముఖానికి చేతిగుడ్డ అడ్డం పెట్టుకుని ఏడవసాగాడు.

గన్నా చనిపోయిన వార్త విసపగు తుందని గ్రహించి ఖలీఫా చలించిపోయాడు. ఆయన కళ్ళ వెంట నీళ్ళు వచ్చాయి. ఆయన హసన్ భుజాల మీద చేతులు వేసి, "తమ్ముడూ, అల్లా నిన్ను కనికరించాలి. గన్నా నుంచి తీసుకున్న ఆయువు నీకిస్తాడు.

అమె నిన్ను ఆనందంలో ముంచి ఎత్తు తుందనుకుని నీకిచ్చి చేస్తే నిన్ను దుఃఖ సముద్రంలో ముంచిందే! పాపం, గన్నా!" అంటూ వేడి కన్నీరు కార్చాడు.

ఖలీఫాతోబాటు జఫర్ మొదలైన వారు కూడా ఏడ్చారు.

తరవాత ఖలీఫా తన ఖజానాదారును పిలిచి, "ఈ హసన్ చేంట పదివేల దీనారా లిచ్చి పంపించు. ఇతను తన భార్యకు ఘనంగా ఉత్తర క్రియలు జరుపుకుంటాడు," అన్నాడు.

ఖజానాదారు ధనం సిద్ధం చేస్తూ ఉండగా హసన్ ఖలీఫా చేతిని ముద్దు పెట్టుకుని, భార్యన ఏడుస్తూ శలవు తీసు కున్నాడు. అతను ఇంటికి వచ్చి, పీనుగు

లాగా పడుకుని ఉన్న గన్నాతో, "ప్రతి కన్నీటి చుక్కకూ ఒక దీనారం సంపాదించే విద్య నీకే ఉందనుకున్నావా? ఈ మూట చూడు!" అంటూ గన్నాను చుట్టిన గుడ్డ విప్పేసి, "ఇంతటితో అయిపోలేదు. ఇందుకుగాను మనం ఖలీఫా ఆగ్రహానికి, జుబేదా ఆగ్రహానికి గురికాకుండా చూసుకోవలసి ఉన్నది," అన్నాడు. అందుకై తాము ఏమి చెయ్యవలసినది అతను గన్నాకు చెప్పాడు.

ఖలీఫా ఆరోజు సభ త్వరగా చాలించి జుబేదా మందిరానికి వెళ్ళి, జుబేదా తన పరిచారికను పోగొట్టుకున్నందుకు పరామర్శించబోయాడు. అదే సమయంలో

జుబేదా, హసన్ ను కోల్పోయినందుకు ఖలీఫాను పరామర్శించింది.

ఖలీఫా నవ్వి, తన వెంటనున్న ముస్తూర్ తో, "రాణిగారు పొరబడుతున్నారు. నిజం చెప్పు," అన్నాడు.

ముస్తూర్ జుబేదాతో, "అవును, మహారాణి. అబూ అల్ హసన్ కు ఏ ప్రమాదమూ లేదు. పిడిరాయిలా ఉన్నాడు. పోయినది అతని భార్య." అని చెప్పాడు. గన్నా ఉత్తర క్రియలకుగాను పదివేల దీనారాలను ఇచ్చి ఇంతకు ముందే హసన్ ను ఖలీఫా పంపాడని విని, జుబేదా, "అబూ అల్ హసన్ ఉత్తర క్రియలకుగాను నేను ఎంత డబ్బు పంపానో నా ఖజానాదారును అడగండి," అన్నది.

పోయినది గన్నా అనీ, కాదు హసన్ అనీ భార్య భర్తలు కొంతసేపు వాదించుకున్న మీదట ఖలీఫా ముస్తూర్ తో, "నువు హసన్ ఇంటికి వెళ్ళి ఎవరు పోయారో చూసిరా," అన్నాడు. అతను తిరిగి వచ్చే లోపుగా భార్య భర్తలు పందాలు కూడా కాశారు.

ఎవరైనా వస్తారని కనిపెట్టి ఉండిన హసన్ ముస్తూర్ ను దూరాన చూస్తూనే, "గన్నా, ఖలీఫా పంపగా ముస్తూర్ నిజం తెలుసుకోవటానికి వస్తున్నాడు. వెంటనే చచ్చిపో," అన్నాడు.

మసూర్ వచ్చేసరికి గన్నా గది మధ్య శవం లాగా పడుకుని ఉన్నది. ముఖానికి గుడ్డ అడ్డం పెట్టుకుని ఏడుస్తూ హసన్ అమె దగ్గర కూర్చుని ఉన్నాడు. మసూర్ ఆ దృశ్యం చూసి, గన్నా కోసం కాసిని కన్నీళ్ళు కార్చి, శలవు పుచ్చుకుని తిరిగి వెళ్ళి, జుబేదారాణి పొరబడిందని చెప్పాడు.

ఖలీఫా సంతోషించి, "రాణీ, నువ్వు పందెం పోగొట్టుకున్నావు." అన్నాడు.

జుబేదా మండిపడి, "ఈ మసూర్ అబద్ధాలమారి! గన్నా ఏడుస్తూ రావటం నా దాసీలందరూ చూశారు. నా మాట అబద్ధం చెయ్యటానికి మీ రింత కుట్ర పన్నటం ఏమీ బాగా లేదు. నేను కూడా ఇప్పుడే ఎవరినన్నా పంపి నిజం బయట

పెడతాను. నా మాట నిజమైతే ఈ మసూర్ గాడి తల తీసెయ్యాలి." అన్నది.

అమె తన ముసలి దాదిని నిజం తెలుసుకు రమ్మని గన్నా ఇంటికి పంపింది.

ఎవరు ఈసారి వస్తారోనని కనిపెట్టి చూస్తున్న హసన్, అ దాదిని దూరాన చూసి, "గన్నా, నేను చచ్చాను." అన్నాడు.

దాది లోపలికి వచ్చేసరికి హసన్ శవం వద్ద కూర్చుని గన్నా ఏడుస్తున్నది. దాది అమెను తగిన విధంగా ఓదార్చి, తిరిగి వెళ్ళి, పోయినది గన్నా భర్తేనని చెప్పింది. వెంటనే జుబేదా విజయగర్వంతో, మసూర్ తల తీయించమని ఖలీఫాను అడిగింది.

"మసూర్ అబద్ధమాడితే నేను అబద్ధ మాడిన వాణ్ణి. నిజం తెలుసుకోవాలంటే

మనిద్దరమూ హసన్ ఇంటికి పోవాలి. బయలు దేరు." అన్నాడు ఖలీఫా.

జుబేదా ఖలీఫాల వెంట ఒక పటాలం బయలుదేరింది.

ఇలా జరగవచ్చునని ముందే ఊహించిన హసన్ గన్నాతో, "ఇద్దరమూ చచ్చి పోదాం," అన్నాడు.

ఖలీఫా మొదలైన వాళ్ళు లోపలికి వచ్చే సరికి రెండు శవాలు కనిపించాయి. వచ్చిన వాళ్ళు వాటిని చూసి కొయ్యబారి పోయారు.

"కాని ఎవరు ముందు పోయినదీ తెలియటం ఎలా?" అన్నది జుబేదా.

"ఆ సంగతి చెప్పినవాళ్ళకు పదివేల దీనారాలిస్తాను," అన్నాడు ఖలీఫా.

"నా కివ్వండి. ముందు నేనే పోయాను," అన్నాడు హసన్ గుడ్డ చుట్టలో నుంచి.

శవం నుంచి మాటలు రావటం విని జుబేదా హడలిపోయింది. కాని నిజం పసి గట్టిన ఖలీఫా గది మధ్య చతికిల బడి వెర్రిగా నవ్వుతూ, "లేదురా, హసన్! నవ్వు లేక చస్తున్నది నేను!" అన్నాడు.

ఖలీఫా నవ్వు సంబాళించుకునేసరికి హసన్, గన్నా లేచి కూర్చున్నారు. హసన్ ఖలీఫా కాళ్ళ మీద పడ్డాడు. గన్నా జుబేదా కాళ్ళ మీద పడింది. ఇద్దరూ క్షమాపణలు వేడుకున్నారు.

హసన్ ఖలీఫాతో, "ప్రభూ, బ్రహ్మచారిగా ఉండగా నాకు డబ్బు మీద నిర్లక్ష్యం ఉండేది. కాని ఈ గన్నా ఎంత బంగారమైనా సంచులతో సహా తినెయ్యగలదు. అవకాశం ఉంటే ఏలినవారి ఖజానానూ, ఖజానాదారునూ కూడా తినేస్తుంది," అన్నాడు.

ఖలీఫా జుబేదాలు వారిని క్షమించి వాళ్ళకు చెరొక పదివేల దీనారాలూ అదనంగా ఇచ్చారు.

హసన్‌కు గల అవసరాన్ని ఖలీఫా గుర్తించి, అతనికి జఫర్‌తో సమంగా జీతం ఏర్పాటు చేశాడు. అటుతరవాత హసన్ గన్నాలు ఏ లోటూ లేకుండా, నుఖంగానూ, సంతోషంగానూ జీవించారు.

— (అయిపోయింది)

బంగారుపక్షి గుడ్డు

సుందరవనంలో ఒక పెద్ద మామిడిచెట్టు కొమ్మ మీద ఒక గుడ్లగూబ కూర్చుని ఉన్నది. వెన్నెలలో అరణ్యం అంతా చాలా అందంగా ఉన్నది. ఆ అందాన్ని చూసి ఆనందించే గుడ్లగూబకు దిగువన ఏదో అలికిడి వినిపించింది. కిందికి చూసే సరికి ఒక బ్రహ్మాండమైన సర్పం, నేట ఒక పక్షి గుడ్డును పట్టుకుని, చెట్టు మొదలు దగ్గరికి పాకుతూవచ్చి, ఆ గుడ్డును ఒక తోర్రలో ఉంచి తన దారిన తాను వెళ్ళి పోయింది.

ఆ రాత్రి గడవనిచ్చి గుడ్లగూబ కిందికి వెళ్ళిచూస్తే, గుడ్డు నుంచి పిల్ల ఒకటి బయటికి వచ్చి ఉన్నది. దాని ఈకలు బంగారంలో మెరిసిపోతున్నాయి.

గుడ్లగూబ ఆ పిల్లను చూసి జాలిపడి, తన గూటికి చేర్చి, ఎంతో ప్రేమతో పెంచి పెద్ద చేసింది. రెండు నెలలకల్లా అది అతి

లోకసుందరమైన బంగారుపక్షిగా తయారయింది.

బంగారుపక్షిని పెళ్ళాడతామని అరణ్యంలోని అనేక పక్షులు ఆరాటపడ్డాయి. కాని బంగారుపక్షి అన్నిటినీ నిరాకరించింది.

సుందరవనంలోని పక్షులకు రాజు రెండు తలల వింతపక్షి. అతని రాణి ఒక ఆడ నెమలి. ఆ నెమలికి తనంత అందమైన పక్షి మరేదీలేదని చాలా నిక్కు ఉండేది. బంగారుపక్షి అందం గురించి విని ఆ నెమలి రాణికి అసూయ కలిగింది. ఆ నెమలి కృత్రిమంగా అలంకరణలు చేసుకుని బంగారుపక్షిని చూడబోయింది. ఆ అలంకరణలను చూసి బంగారుపక్షి పగలబడి నవ్వింది. అది పక్షులరాణి అని బంగారుపక్షి ఎరగదు.

బంగారుపక్షిని కళ్ళారా చూశాక నెమలి రాణి అసూయ మరింత అయింది. అది

తనను చూసి నవ్వినందుకు ఆ ఆసూయకు ద్వేషం తోడు అయింది. ఆ ఆసూయా ద్వేషాలతో నెమలిరాణి, బంగారుపక్షి ఒక మాలకాకితో పెళ్ళి జరగాలని ఉత్తరువు ఇచ్చింది. అలాగే బంగారుపక్షికి, మాలకాకికి వివాహం జరిగింది. ఆ రెండూ ఒక చెట్టు మీద కాపరం పెట్టాయి.

ఇంత చేసినా నెమలిరాణి కచ్చ తీరలేదు. బంగారుపక్షి, మాలకాకి సుఖంగా జీవిస్తున్నట్టు తెలుసుకుని, వాటికి ఆ సుఖం కూడా లేకుండా చెయ్యాలని నిశ్చయించుకుని, నెమలిరాణి తన భర్త వద్దకు వెళ్ళి, "నువ్వు రోజు రోజుకూ క్షీణించిపోతున్నావు. ఇలా అయితే త్వరలో వృద్ధాప్యం వచ్చేస్తుంది. రోజు బంగారుపక్షి గుడ్డు తింటే యౌవనం

నిలుస్తుంది. త్వరలోనే బంగారుపక్షి మొదటి గుడ్డు పెట్టబోతున్నది. భటులను బంగారుపక్షి గూటికి కాపు పెట్టి, అది పెట్టే గుడ్లను ఎప్పటికప్పుడు తెప్పించి తిను," అని సలహా ఇచ్చింది.

పక్షిరాజు వెంటనే తన భటులకు ఉత్తరువు లిచ్చాడు. భటులు బంగారుపక్షి గూటి వద్ద కాపలా కాని, అది గుడ్డు పెట్టి నప్పుడల్లా తీసుకుపోయి రాజుకు ఇవ్వ సాగారు. రాజుజ్ఞ గనక బంగారుపక్షి ఏమీ చెయ్యలేక పోయింది. పక్షి దంపతులు అరణ్యం వదలి పారిపోవాలనుకున్నప్పటికీ అది సాధ్యం కాలేదు; నెమలిరాణి ఆ పక్షులు పారిపోకుండా చూడటానికి యాభై గద్దలను కాపు పెట్టింది.

ఇలా ఉండగా ఒకనాడు గుడ్లగూబ బంగారుపక్షిని చూడ వచ్చి సంగతి అంతా తెలుసుకుని, ఈ అపద తొలగించే ఉపాయం చేస్తానని మాట ఇచ్చింది.

గుడ్లగూబ పక్షివైద్యం తెలిసినది. అది పక్షిరాజుకు లోగడ కొన్ని చికిత్సలు చేసి, మన్నన పొంది ఉన్నది. రాజు మనసు మార్చాలంటే, రాణినెమలి దగ్గర ఉండగా అది సాధ్యం కాదు. అందుచేత ఏదో ఒక ఉపాయంతో రాణి నెమలిని దూరంగా పంపేయాలి.

ఆ ప్రయత్నంలో గుడ్లగూబ మరొక అరణ్యానికి వెళ్ళి, అక్కడ ఉంటున్న రాణినెమలి తల్లిదండ్రుల కోసం ఒక గొప్ప విందు చేసి, ఆ సమయంలో వారి ఆహారంలో

రంగు రహస్యంగా ఏదో మందుపెట్టి వారికి రోగం తెప్పించింది.

వెంటనే ఆ వార్త రాణినెమలికి అందింది. రాణి రాజుతో సంగతి సందర్భాలు చెప్పి, జబ్బుగా ఉన్న తన తల్లిదండ్రులను చూడ బోయింది.

మర్నాడు ఉదయం గుడ్లగూబ పక్షిరాజు వద్దకు వెళ్ళేసరికి, రాజుపక్షి బంగారుపక్షి గుడ్డును తినబోతున్నది.

"మహారాజా, తొందరపడి ఆ గుడ్డును తినవద్దు. అది తాబా గుడ్డు కాదు. చాలా పాతదే, బాగాకుళ్ళినదే అని తోస్తున్నది," అన్నది గుడ్లగూబ.

"ఇది నిన్నరాత్రి పెట్టిన గుడ్డే!" అన్నది రాజుపక్షి.

" ఎందుకైనా మంచిది. దాన్ని ఈ నీళ్ళ గ్లాసులో వెయ్యండి. కాబా గుడ్డు అయితే ముణుగుతుంది. కాకపోతే తేలుతుంది," అన్నది గుడ్లగూబ.

"నాకు తెలుసు," అంటూ రాజుపక్షి బంగారుపక్షి గుడ్డును గుడ్లగూబ వేయమన్న నీళ్ళ గ్లాసులో వేసింది. ఆ గుడ్డు నీటిలో ముణుగక తేలింది.

"ఛీ, ఛీ! నువ్వు చెప్పిన మాట నిజమే. దీన్ని తీసుకుపోయి పారెయ్యి." అన్నది రాజుపక్షి.

గుడ్లగూబ ఆ గుడ్డును తీసుకుపోయి బంగారుపక్షికి ఇచ్చింది. బంగారుపక్షి ఎంతగానో అశ్చర్యపడిపోతూ, "దీన్ని రాజు పక్షి వాతనుంచి ఎలా కాపాడావు?" అని అడిగింది.

గుడ్లగూబ నవ్వుతూ, "చిన్న తమాషా చేశాను. పారింది. ఈ తమాషా ఎవరో కుర్రాడు చెయ్యగా ఒకసారి చూశాను. ఆ కుర్రవాడు మంచి నీటిలో గుడ్డు వేసే వాడు. అది ముణిగేది. తరవాత దాన్ని

తీసి ఆ మంచి నీటిలో ఉప్పు బాగా కలిపిన నీరు పోసి, మంత్రం చదివినట్టు నటిస్తూ గుడ్డును మళ్ళీ వేసేవాడు. గుడ్డు అందులో తేలేది. నేను రాజుపక్షి ముందు ఉప్పు నీటిలో ఈ గుడ్డు వేసి తేల్చి చూపాను. గుడ్డు చెడిపోయిందని రాజు నమ్మాడు. అంతే!" అన్నది.

ఆ గుడ్డు బంగారుపక్షి గూటిలో పిల్ల కావటం క్షమం కాదు గనక, గుడ్లగూబ దాన్ని తన గూటికి తీసుకుపోయి, అక్కడ పొదిగి, పిల్లను చేసి, ఒక రాత్రి దానితో సహా దూరంగావున్న మరొక అరణ్యానికి ఎగిరిపోయింది.

నెమలిరాణి తన తల్లిదండ్రులను చూసి తిరిగి వస్తూండగా ఎవడో వేటగాడు బానింతో కొట్టి చంపేశాడు. తరవాత కొంతకాలానికి రాజుపక్షి కూడా పోవటంతో బంగారుపక్షికి, దాని భర్త అయిన మాలకాకికి విముక్తి లభించింది. అవి ఎగిరిపోయి, తమ పిల్ల గుడ్లగూబ వద్ద పెరుగుతున్న అరణ్యానికి చేరుకుని, సుఖంగా ఉండిపోయాయి.

ఎనుగులపంచాయతీ

ఆఫ్రికాలో పెద్ద సరస్సు ఉత్తరతీరాన రామోగీ అనే ముసలివాడు తన ఏడుగురు కొడుకులతోనూ, వాళ్ళ పెళ్ళాలతోనూ, పిల్లలతోనూ జీవించేవాడు. వాళ్ళ గుడిసె లన్నీ కలిసి ఒక గ్రామంలాగా ఉండేది.

రామోగీ చనిపోగానే ఆ ప్రదేశం పెద్ద కొడుకుది అయింది. మిగిలిన ఆరుగురు కొడుకులూ తమ తమ కుటుంబాలతో మరెక్కడికైనా వెళ్ళి, నివాసాలు ఏర్పాటు చేసుకోవలసి వచ్చింది.

వారిలో ఆఖరు వాళ్ళిద్దరూ పోధూ, అరువా అనేవాళ్ళు చిన్నతనం నుంచీ విడరాని జంటగా ఉండేవాళ్ళు. చిన్నప్పుడు ఒకేచోట పడుకునే వాళ్ళు. కలిసి తిరిగే వాళ్ళు. ఒకరు ప్రారంభించిన మాట రెండో వాళ్ళు పూర్తి చేసేవాళ్ళు. చివరకు పెళ్ళి చేసుకునేటప్పుడు కూడా వాళ్ళు అప్ప చెల్లెళ్ళను పెళ్ళాడారు.

అంత అన్యేన్యంగా ఉండటం చేత వాళ్ళు వేరే ఎక్కడికన్నా పోయేటప్పుడు ఒకేచోట నివాసం ఏర్పాటు చేసుకుని, కలిసి జీవిద్దామనుకున్నారు. ఇది అచార విరుద్ధమైనా వాళ్ళు లెక్కచెయ్యలేదు.

ఆ నివాసం ఎక్కడ ఏర్పాటు చేసుకోవాలన్న సమస్య వచ్చింది. రామోగీ బలగం నివసించిన ప్రదేశానికి తూర్పుగా ఒక మహారణ్యం ఉన్నది. దానికి సమీపంగా నివాసం ఏర్పాటు చేసుకుని, అక్కడే వ్యవసాయం చేసుకుందామని ఆ అన్నదమ్ములు అనుకున్నారు.

ఇది చాలా సాహసంతో కూడిన పని. అందుకు చాలా కారణాలున్నాయి. అది అంతూ పొంతూ లేని కిరారణ్యం. అది మంత్రారణ్య మనీ. అందులోకి మనుషులు పోతే ఏ తొండ గానో, మరోజంతువుగానో మారిపోతారనీ ఆ ప్రాంతం వారికి హడలు.

అటుకేసి ఎవరూ వెళ్ళరు. అదీకాక అందులో ఏనుగులుంటాయి. ఆ ప్రాంతాల వాళ్ళు వాటికి మంత్రశక్తు లున్నాయనుకుంటారు, వాటిని చూసి భయపడతారు.

అలాటి మహారణ్యం అంచున పోధూ, ఆరువా ఇల్లు కట్టుకుని, జొన్నపంట వేశారు. కంకులుపడి చేను ఏప్రమీద ఉన్నది.

ఆ తరుణంలో ఒకనాడు ఆరువా పళ్ళు పులను తోలుకుని బయటికి వెళ్ళాడు. పోధూ మాత్రం బద్ధకంగా పక్కమీదే ఉన్నాడు. అంతలో "ఏనుగులు!" అని పిల్లలు కేకపెట్టటం వినిపించింది. పోధూ చివాలున లేచి, చవ్చన ఈటె ఒకటి తీసి బయటికి పరిగెత్తాడు.

ఒక పెద్ద ఏనుగుల మంద జొన్నపాల మంతా మట్టగించేస్తూ, తొండాలతో పైరు పీకి తినేస్తున్నది. పోధూ అరణ్యం అంచుకు వెళ్ళి గట్టిగా అరిచాడు. వెంటనే ఏనుగులన్నీ ఎక్కడివక్కడ చలనంమాని నిలబడి వాడి కేసి చూశాయి.

పోధూ తన చేతిలో ఉన్న ఈటెను ఏను గులలో కెల్లా పెద్దదాని కేసి బలంగా విసి రాడు. అది ఆ ఏనుగు డెక్కలో దిగ బడింది. ఆ ఏనుగు కోపంతోనూ, బాధ తోనూ ఘోరమరిచింది. తరవాత, కూడ బలుకుకున్నట్టుగా ఏనుగులన్నీ అరణ్యం లోకి వెళ్ళిపోయాయి. వాటి అలికిడి అంత కంతకూ దూరమై, చివరకు వినపడకుండా పోయింది.

ఈ సంఘటనలో పోధూవల్ల ఒక పెద్ద నేరం జరిగిపోయింది. అతను ఏనుగు మీద విసిరిన ఈటె సామాన్యమైన ఈటె కాదు. రామోగి వంశంలో అది అనాదిగా ఉంటు న్నది. ఏ యుగంలోనో నందిజాతివాళ్ళు దాన్ని తయారుచేశారట. దానికి మంత్రశక్తులున్నా యనుకునేవాళ్ళు. రామోగి తన అవస రానికి ఎన్నో ఈటెలు వాడాడుగాని దాన్ని మటుకు వాడలేదు. ఆయన తన వస్తువు లలో ఒక్కొక్కదాన్ని ఒక్కొక్క కొడుక్కు ఇస్తూ ఈ ఈటెను ఆరువాకు ఇచ్చాడు. ఆరువా దాన్ని ప్రాణప్రదంగా చూసు

కుంటున్నాడు. తొందరలో పోధూ ఆ ఈటెను తీసుకుపోయి ఏనుగు మీద వెసిరాడు. అది ఏనుగుతోబాటే మహారణ్యం లోకి వెళ్ళిపోయింది.

అరువా పశువులను తోలుకుని ఇంటికి వచ్చి, తన ఈటె ఎలా పోయిందీ తెలుసు కుని పట్టరాని కోపంతో, "నా ఈటెను నాకు తెచ్చి ఇయ్యి," అని పోధూను అడిగాడు.

"అరువా, నీ ఈటె ఏనుగుతోబాటు మంత్రాల మహారణ్యం మధ్యకు వెళ్ళి పోయింది. ఎలా వస్తుంది? దానికి బదులుగా అంతకన్న మంచి ఈటెలు కావలసినన్ని కొని ఇస్తాను," అన్నాడు పోధూ.

"నాకు నా ఈటె కావాలి. దాన్ని తెచ్చి ఇవ్వకపోతే నిన్ను చంపేస్తాను!" అన్నాడు అరువా.

"సరే. నీ ఈటె తెస్తాను. లేదా, ఆ ప్రయత్నంలో చస్తాను," అన్నాడు పోధూ.

మర్నాడు ఉదయం ఎవరూ నిద్రలేవక ముందే పోధూ లేచి, ఒక ఈటె చేతపటు కుని, తోలుసంచి భుజానికి తగిలించుకుని, అరణ్యంలోకి ప్రవేశించాడు. అరణ్యం లోపల చల్లగానూ, తేమగానూ, మసక వెలుగుగానూ ఉన్నది. అతను అరణ్య మృగాల బాటలవెంట అరణ్యం లోపలికి పగలల్లా నడిచాడు, కాని ఏనుగుల జాడ తగలలేదు.

కన్ను పాడుచుకున్నా కానరాని చీకటి కమ్ముకున్న తరవాత అతను ఒక మహా వృక్షం వేళ్ళనందున తొర్రలో చేరి, తాను తెచ్చుకున్న జొన్నరొట్టె తిని, అక్కడే నిద్రపోయాడు. మళ్ళీ తెల్లవారిన జాడలు కనిపించగానే అతను మళ్ళీ నడకసాగించి, చాలా సేపటికి చెట్లమధ్య చిన్న ఖాళీస్థలం చేరాడు. అక్కడ బాగా పాతగిలిపోయిన ఒక చిన్న గుడిసె ఉన్నది. అందులో నుంచి పొగ వస్తున్నది.

పోధూ చూస్తూండగానే గుడిసెలో నుంచి ఒక ముసలిది గొడ్డలి పట్టుకుని బయటికి వచ్చి, ఎండు కట్టెలు పేళ్ళువేస్తూ, "ఈ వయసులో నాకు చేదోడు లేకపోవటం

చేత ఏమి అగచాట్లు వచ్చాయి!" అని గొణుక్కున్నది.

పోధూ అమెను సమీపించి, "నేను పేళ్ళు కొట్టి పెడతానమ్మా." అంటూ అమె చేతిలోని గొడ్డలి తీసుకుని, త్వరలోనే పెద్ద సెళ్ళకుప్ప తయారుచేశాడు.

ముసలిది వికవికా నవ్వుతూ, "భలే హాడివి, నాయనా! మనుషులుండే చోటు వదిలి ఇంతదూరం ఎలా వచ్చావు?" అని అడిగింది.

పోధూ తన కథ అంతా అమెకు చెప్పాడు.

అంతా విని అమె, "ఇలాటి పని మీద ఇక్కడికి రావటం చాలా సాహసమే. నేను

నీకు సహాయపడగలనే, లేదో తరవాత చూద్దాం. ప్రస్తుతానికి నువ్వు కట్టెలు కొట్టి పెడుతూ నా దగ్గిరే ఉండు," అన్నది.

అతను ఒక నెలపాటు అమె వెంటే ఉన్నాడు. రోజల్లా కట్టెలు కొడుతూనే ఉండేవాడు. రోజల్లా ముసలిది అతన్ని ఏదో ఒకటి అంటూనే ఉండేది. మధ్య మధ్య, సోమరి వెధవ అనీ, పనికిమాలిన వాడనీ తిట్టుతూ ఉండేది.

తనకు ముసలిదాని వల్ల ఎలాటి ఉపకారమూ జరగదని పోధూ నిరాశ చేసేసుకున్నాడు. అలాటి సమయంలో అమె అతన్ని తన పక్కన కూచోమని, "ఇన్నాళ్ళూ ఇక్కడ వృధాగా గడిపానని అనుకోకు. ధైర్యమూ, ఓర్పు, మంచి తనమూ—ఈ మూడూ ఉంటేనేగాని నువ్వు ఏనుగుల దగ్గిర పని సాధించుకోలేవు. నీలో ఆ గుణాలు ఉన్నాయో లేదో చూశాను. నువ్వు ఒక ఏనుగుకు అపచారం కూడా చేసి ఉన్నావు. ఏనుగులు తమకు జరిగిన అపకారాన్ని మరిచిపోవు. అందుచేత నీకు సహాయంగా ఉండగలందులకు ఒక చిన్న వస్తువు ఇస్తాను," అని, నీలం రంగులో వున్న ఒక చిన్న గాజుపూస ఇచ్చింది.

మర్నాడు ఉదయం అమె అతనికి ఒక దారి చూపి, ఆ దారిని ఎలా వెళితే ఏనుగులుండే చోటు వస్తుందో చెప్పింది.

అమె చెప్పిన ప్రకారమే నడుస్తూ పోధూ నాలుగు గంటల కాలంలో ఏనుగులుండే చోటికి వెళ్ళాడు. అరణ్యం మధ్య చాలా వికలమైన మైదానంలో ఏనుగులు ఉంటున్నాయి. ఆ మైదానం చుట్టూ ప్రహరీ గోడలాగా, పెకలించిన మహావృక్షాలు ఒకదాని మీద ఒకటి ఎత్తుగా పేర్చి ఉన్నాయి.

ఆ అవరణలో కొన్నివేల ఏనుగులు, చిన్నవీ, పెద్దవీ, మగవీ, ఆడవీ ఉన్నట్టు పోధూకు తోచింది. వాటి మధ్య చిన్న కొండలాగా ఒక ముసలి మగ ఏనుగు ఉన్నది. అది ఏనుగుల రాజై ఉండాలి.

పోధూ ఏనుగుల రాజుకు దగ్గరలో, తల వంచుకుని నిలబడి, వణకసాగాడు.

ఏనుగుల రాజు ఏదో అన్నది. "నువ్వు ఎందుకు వచ్చావు?" అని అది అడిగినట్టు పోధూకు తోచింది. అతను ధైర్యంగా తల ఎత్తి, అన్ని ఏనుగులకూ వినిపించేలాగు, "ఏనుగులారా, మీరు నా పొలంలో మేయటానికి వచ్చినప్పుడు నేను మీపట్ల నిర్దయగా ప్రవర్తించాను. నా సోదరుడి ఈటెను మీలో ఒకరి మీద విసిరాను. అది మీ వెంట వచ్చేసింది. ఆ ఈటె తెచ్చి ఇయ్యకపోతే నా సోదరుడు నన్ను చంపుతానంటున్నాడు. అందుకే ఇలా వచ్చాను. ఆ ఈటెను నాకు తిరిగి ఇచ్చినా సరే, మీరే నన్ను చంపినా సరే," అన్నాడు.

చందమామ

చాలాసేపు ఏనుగులు ఏ ధ్వనీ చెయ్యలేదు. తరవాత ఏనుగుల రాజు ఏదో ధ్వని చేసింది. మిగిలిన ఏనుగులు గొణిగాయి. రెండు ఏనుగులు పోధూను దూరంగా ఒక చెట్టునీడకు తీసుకుపోయాయి.

అప్పుడు ఏనుగుల పంచాయతీ జరిగింది. చర్చ ఎంతకూ తేలలేదు, మధ్య మధ్య ఘంకారాలు వినిపించాయి. చివరకు పంచాయతీ ముగిసినట్టున్నది. అతన్ని ఏనుగులు మళ్ళీ తమ రాజున్నచోటికి తీసుకుపోయాయి. ఏనుగుల రాజు మళ్ళీ ఏదో అన్నది.

ఏనుగులు పోధూను ఒక చెట్టు వెనక్కు తీసుకుపోయాయి. అక్కడ అనేక ఈటె

లున్నాయి. పోధూ తాను విసిరిన ఈటెను గుర్తించి తీసుకుని, ఏనుగులకు తలవంచి నమస్కారం చేసి, తన కృతజ్ఞత చెప్పుకుని, తిరుగు ప్రయాణమయ్యాడు.

తిరిగివచ్చేటప్పుడు దారి తప్పాడో ఏమో గాని, అతనికి ముసలిదాని గుడిసె తగలలేదు. అమె ఇచ్చిన నీలంరంగు పూస అతని వద్దనే ఉండిపోయింది. దారి తప్పిన కారణంగా అతను తన ఇంటికి చేరటానికి మూడు రోజులు పట్టింది.

తన ఈటె తనకు తిరిగివచ్చినందుకు అరువా చాలా సంతోషించాడు. పోధూ తన వింత అనుభవం అందరికీ చెప్పి, తన దగ్గర ఉన్న పూసను చూపాడు. దాన్ని ఒకరొకరే తీసుకుని, పరీక్షించి, ఆశ్చర్యమూ, ఆనందమూ ప్రకటించారు. తరువాత అది పిల్లల చేతులు మారేటప్పుడు అరువా కొడుకు, పసివాడు, దాన్ని నోట్లో వేసుకుని మింగేశాడు.

దానితో సంచలనం ఆరంభమయింది. పోధూ భార్య ఆ కుర్రవాణ్ణి నాలుగు

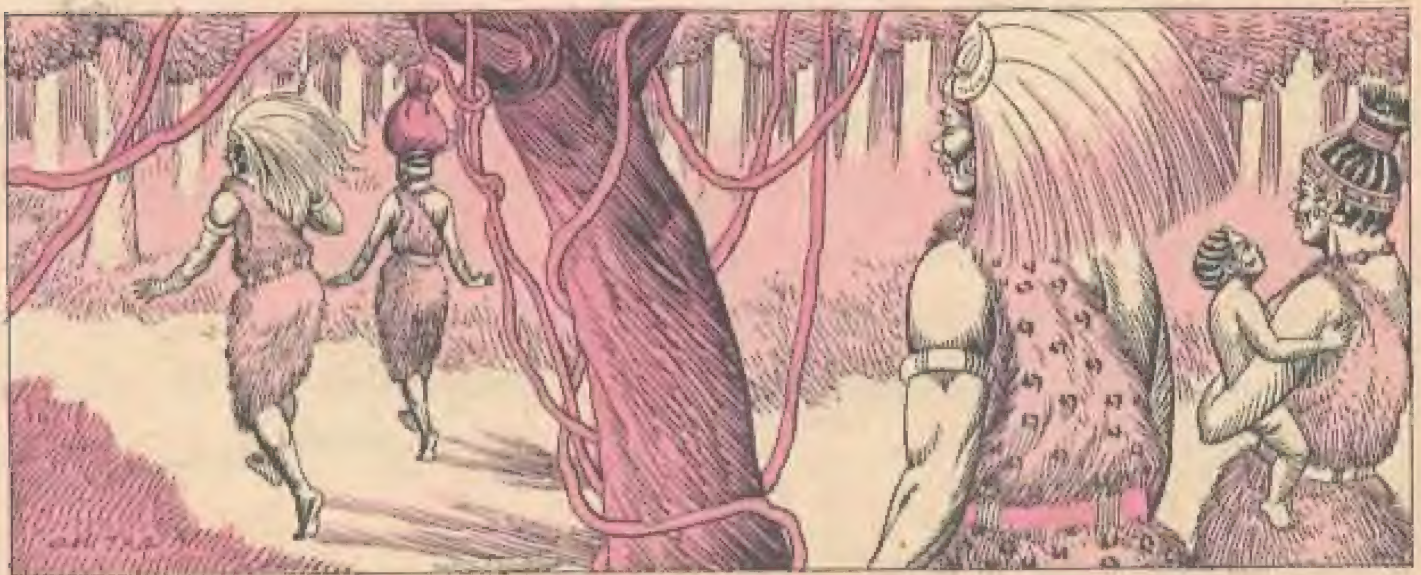
వేసింది. అరువా భార్య తన అక్క అని కూడా చూడక ఆమెను నానా మాటలూ అన్నది.

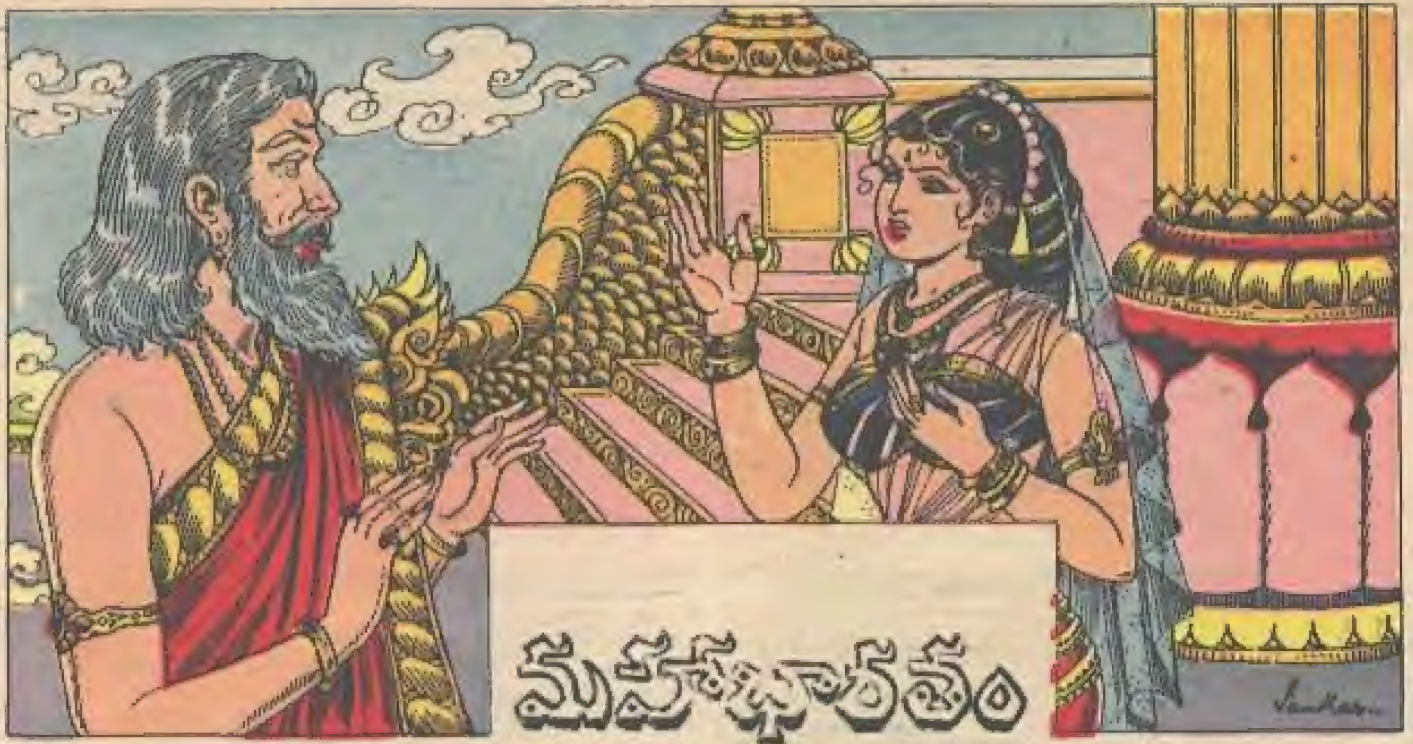
పోధూ అరువాతో, "తమ్ముడూ, నేను నీ ఈటెను పోగెట్టినప్పుడు, దాన్ని తీసుకురాకపోతే చంపుతానన్నావు. నా ప్రాణం ఒడ్డి దాన్ని తెచ్చాను. ఇప్పుడు నా మంత్రపు పూసను నీ కొడుకు మింగాడు. ఇప్పుడు నువ్వు ఏం చెయ్యబోతున్నావు?" అన్నాడు.

"రేపు నేను వేరే వెళ్ళిపోతాను. కుక్కలూ, పిల్లలూ కలిసి ఉండగలవు గాని అన్నదమ్ములు కలిసి ఉండలేరని మనవాళ్ళు సామెత చెప్పనే చెప్పారు. నా ఇల్లు వేరే కట్టుకుంటాను." అన్నాడు అరువా.

"అలాగే చెయ్యి. కాని నా పూస మింగిన నీ చంటివాణ్ణి మాత్రం నా కిచ్చేయ్యి," అన్నాడు పోధూ.

అరువా అందుకు ఒప్పుకుని, తన కొడుకును వదిలేసి, మిగిలిన తన కుటుంబంతో వేరేచోటుకు వెళ్ళిపోయాడు.

మహాభారతం

నహుమడు మొదట మహా సజ్జనుడు, కాని ఇంద్రపదవి రాగానే భోగలాలసుడై పోయి, దేవస్త్రీలకు విహారిస్తూ ఒకనాడు ఇంద్రుడి భార్య అయిన శచీదేవిని చూసి, అమెను మోహించాడు. తాను ఇంద్రుడే గనక శచీదేవి ఇప్పుడు తనకు భార్యగా ఉండాలని నహుమడు కబురు చేసేసరికి, శచీదేవి భయపడి బృహస్పతి శరణు జొచ్చింది.

ఈ సంగతి విని నహుమడు బృహస్పతి పైన మండిపడి, ఋషులనూ దేవతలనూ తిట్టాడు.

“పరపురుషుడి భార్యను కోరటం మహా పాతకం,” అని వాళ్ళు నహుమడికి నీతి చెప్పారు.

“ఇంద్రుడు ఇలాటి పనులు చాలా చేశాడు. మీరంతా అతనికి నీతి చెప్పలేక పోయారా?” అని నహుమడు వారిని అడిగాడు.

అప్పుడు దేవతలు బృహస్పతి వద్దకు వెళ్ళి, “మహాత్మా, నహుమడు చాలా కోపంగా ఉన్నాడు. శచీదేవిని అతని భార్యగా ఉండమని ఒప్పించు. లేకపోతే లోకాలకు క్షమం లేదు,” అన్నారు.

“నేను ఎన్ని బాధలైనా పడతానుగాని నహుమడికి భార్యగా ఉండను,” అన్నది శచీదేవి. బృహస్పతి కూడా, శరణుజొచ్చిన శచీదేవిని రక్షించి తీరుతానన్నాడు.

ఆ పరిస్థితిలో, నహుమడి అగ్రహం చల్లారేటట్టూ, శచీదేవికి ఇబ్బంది కలగ

కుండా ఉండేటట్టూ ఒక ఉపాయం ఆలోచించవలసి వచ్చింది.

“నహుమదు గర్వోన్మత్తుడై, పతనం కావటానికి తగిన స్థితిలో ఉన్నాడు. అందు చేత, ప్రస్తుతానికి శచీదేవి అతని వద్దకు వెళ్ళి, కొంత వ్యవధి అడిగి వస్తే, ఈ సమస్యను కాలమే తీర్చవచ్చు,” అని బృహస్పతి దేవతలతో అన్నాడు.

అప్రకారమే శచీదేవి నహుమడి వద్దకు వెళ్ళి, “ఇంద్రుణ్ణి గురించి ఏవారూ తెలియటం లేదు. ఏ సంగతి తెలియగానే నీకు భార్యను అవుతాను,” అన్నది.

ఈ లోపల మునులు ఇంద్రుణ్ణి పట్టుకుని పాపక్షయం కోసం అశ్వమేధం చేయిం

చారు. ఇంద్రుడు స్వర్గానికి తిరిగి వచ్చి, నహుమడి తేజస్సు చూసి భయపడి, మళ్ళీ ఎటో పారిపోయాడు, శచీదేవి అతన్ని వెతుక్కుంటూ వెళ్ళి, “నహుమణ్ణి చంపి నీ ఇంద్రత్వం నువ్వు తిరిగి పొందు,” అని కోరింది.

“నహుమణ్ణి ఇప్పుడు బలంతో గెలవటం సాధ్యం కాదు. ఉపాయంతో గెలవాలి. ఆ ఉపాయం నీ చేతిలో ఉన్నది. నహుమదు నిన్ను కోరుతున్నాడు గనక, ఋషుల చేత మోయించుకుని నీ యింటికి రమ్మని నహుమడితో చెప్పి, దానితో నహుమదు పతనమవుతాడు,” అన్నాడు ఇంద్రుడు.

ఋషుల చేత మోయించుకుని తన వద్దకు రమ్మని శచీదేవి అడగగానే నహుమదు పరమానంద భరితుడై, మునుల చేత పల్లకి మోయిస్తూ బయలుదేరాడు. దారిలో మునులు అతనితో ఏదో వాదం వేసుకున్నారు. నహుమదు అగ్రహించి అగస్త్యుడి తలను తన కాలితో తన్నాడు. అగస్త్యుడు కోపించి, పాము కమ్మని నహుమణ్ణి శపించాడు. దానితో నహుమదు స్వర్గ ప్రవృత్తయ్యాడు. ఇంద్రుడు తిరిగి తన పదవి సంపాదించుకుని, శచీదేవితో సుఖంగా ఉన్నాడు.

శల్యుడు ధర్మరాజుకు ఈ కథ చెప్పి, దుర్యోధనుడి వద్దకు వెళ్ళిపోయాడు.

ద్రుపదుడి పురోహితుడు పాండవుల దూతగా హస్తినాపురానికి చేరే లోపుగా పాండవ కౌరవ పక్షాల చేరవలసిన వారు సేనలతో సహా వచ్చి చేరారు.

పాండవుల పక్షన యుద్ధం చెయ్యటానికి ఏడు అక్షహిణుల సేన ఉపప్లావ్యంలో చేరింది. మహారథుడైన యుయుధానుడు ఒక అక్షహిణి సేన తెచ్చాడు. చేదిరాజైన ధృష్టకేతుడు కూడా అంత సేనతో వచ్చాడు. జరాసంధుడి కొడుకైన జయత్సను డనేవాడు ఒక అక్షహిణి సేనతో వచ్చాడు. పాండ్య దేశపురాజు పర్వతప్రాంతీయులైన యోధులతో ధర్మరాజుకు సహాయం వచ్చాడు.

ద్రుపదుడు అనేక దేశాలకు చెందిన యోధులనూ, మహారథులైన తన కొడుకులనూ వెంట బెట్టుకుని పెద్ద సేనతో వచ్చాడు. మత్స్యదేశపు రాజైన విరాటుడు గిరిజన సైనికులను తన వెంట తెచ్చాడు. ఇంకా అనేక దేశాలవారు వేరు వేరు ధ్వజాలెత్తి కౌరవులతో యుద్ధం చెయ్యటానికి వచ్చారు.

అదే సమయంలో, దుర్యోధనుడి పక్షన పాండవులతో యుద్ధం చెయ్యటానికి పద కొండు అక్షహిణుల సేన ఆయత్తమయింది. నరకాసురుడి కొడుకైన భగదత్తుడు చిన కిరాతులతో కూడిన ఒక అక్షహిణి సేనను వెంట బెట్టుకుని దుర్యోధనుణ్ణి చేరాడు. అది మహా బలసంపన్నమైన సేన. అలాగే

భూరిశ్రవసుడూ, శల్యుడూ చెరొక అక్షహిణి సేనా తెచ్చారు. అకులూ, పూలూ కలిపి కట్టిన కదంబమాలలు ధరించిన వినుగుగున్నల లాటి యోధులను కృత వర్మ తెచ్చాడు. సింధుసావీరదేశాల నుంచి జయద్రథుడు (సైంధవుడు) మొదలుకుని అనేకమంది రాజులు, దుర్యోధనుడి వద్దకు వచ్చారు. వారి సేనలు ఒక అక్షహిణి ప్రమాణంలో ఉన్నాయి. దక్షిణాన మాహిష్మతీపురం నుంచి నీలుడు భయంకరమైన ఆయుధాలు ధరించిన గొప్ప యోధులను వెంట బెట్టుకు వచ్చాడు. అవంతిదేశపు రాజులు రెండు అక్షహిణుల సేన తెచ్చారు. కేకయదేశపు రాజులు, ఒక అక్షహిణి సేన

తెచ్చారు. ఇంకా ఇతర దేశాల నుంచి వచ్చిన చిల్లర సేనలన్నీ కలిసి మూడు అక్షహిణులు అయ్యాయి.

దుర్యోధనుడి పక్షాన వచ్చిన రాజులకే హస్తినాపురంలో చోటు చాలలేదు. ఇక వారి సేనల మాట చెప్పనే అవసరం లేదు. ఆ సేనలను పంచనదం లోనూ, గురుజాంగలం లోనూ, రోహితకారణ్యాల లోనూ, మరుభూమి లోనూ, అహచ్చత్రం లోనూ, కాలకూట, గంగాకూటాల లోనూ, వారణం లోనూ, వాటధానం లోనూ, విస్తీర్ణమైన యమునాతీరానా సర్ది, శిబిరాలు ఏర్పరచారు.

ఈ విధంగా అక్కడక్కడా విడిసి ఉన్న సేనలను చూసుకుంటూ ద్రుపదుడి పురో

హితుడు హస్తినాపురం చేరి, ధృతరాష్ట్రుడి సభాభవనానికి వెళ్ళాడు. అవ్యద్బ్రాహ్మణుడికి విదురుడూ, భీష్ముడూ, ధృతరాష్ట్రుడూ మర్యాదలు జరిపి, పాండవులను గురించి కుశలప్రశ్నలు చేశారు. ఆ బ్రాహ్మణుడు కూడా దుర్యోధనాదుల కుశలం అడిగి, నిండు సభలో అందరూ వింటూండగా ఇలా అన్నాడు:

“సభాసదులారా, ధృతరాష్ట్రుడూ, పాండు రాజూ ఒకరి బిడ్డలే. తండ్రి తాతల ఆస్తిలో ఇద్దరికీ సమభాగం ఉన్నది. అలాటప్పడు ధృతరాష్ట్రుడి కొడుకులు తమ తండ్రి ఆస్తి అనుభవించుతూ ఉండటానికి, పాండురాజు కొడుకులు తమ తండ్రి ఆస్తి అనుభవించక పోవటానికి కారణం ఏమిటి? పాండవులు తమ ఆస్తి అనుభవించకుండా దుర్యోధనుడు వారిని ఎన్ని బాధలు పెట్టినదీ మీరు మరిచిపోలేరు. పాండవుల ఆయువు గట్టిది కాకపోతే వారు ఏనాడో చచ్చి పోయి ఉందురు. అంతేకాదు, పాండవులు తమ స్వశక్తితో గెలుచుకున్న రాజ్యాన్ని కూడా ధృతరాష్ట్రుడి కొడుకులు మాయజూదంలో కాజేశారు. పాపాల భైరవుడు శకుని వారి దుర్మార్గాలకు సహాయపడ్డాడు. పదమూడేళ్ల పాటు పాండవులు తమ భార్యతోసహా అరణ్యాలలో పడరాని పాట్లు పడ్డారు. విరాట నగరంలో వారు గడిపిన జీవితం చెప్పదగి

నదీ వినదగినదీ కాదు. ఇంత జరిగినా పాండవులు కౌరవులతో శాంతి కోరుతున్నారు. వారికి కౌరవులతో యుద్ధం చెయ్యాలన్న కోరిక లేదు. యుద్ధం వల్ల జనక్షయం కలుగుతుంది. ఎవరికీ ఏ మాత్రమూ కీడు రాకుండా తమ రాజ్యభాగాన్ని తాము తిరిగి పొందాలని వారి కోరిక. దుర్యోధనుడికి తన బలంలో తనకు అమితమైన నమ్మకం ఉన్నది. దానికి తోడు అంతులేని సైన్యాలు వచ్చి చేరాయి గనక తాను గెలుస్తానని అతను భ్రమపడుతున్నాడు. దుర్యోధనుడి సేనలో నాలుగు అక్షహిణులుంటే ఏమయింది? పాండవసేనలో సాత్యకి, భీముడూ, నకుల సహదేవులూ ఒక్కొక్క అక్షహిణికి సమానులు. అర్జునుడు ఒక్కడే ఇన్ని అక్షహిణుల ఎత్తు. అలాటి వాడే కృష్ణుడు. ఇలాటి బలసంపదగల పాండవులపై బుద్ధిగల వాడెవడూ యుద్ధం తల పెట్టడు. పాండవులతో సఖ్యం చెయ్యటానికి ఈ తరుణం మించిపోతే మరి కాదు."

ద్రుపదుడి పురోహితుడు ఇలా చెప్పిన మీదట భీముడు, "బ్రాహ్మణోత్తమా, నీ మాటలు కటువుగా ఉన్నా వాటిలో నిజం ఉన్నది. పాండవులు యుద్ధానికి సిద్ధం కావటమూ, శాంతిని కోరటమూ కూడా ఉచితమే. పాండవులు అప్రకష్టాలూ పడిన మాట అబద్ధం కాదు. అర్జునుడు అనేక అస్త్రాలు

తెలిసిన మహాయోధుడు. వజ్రాయుధం గల ఇంద్రుడే అతనికి ఎదురు నిలవలేడు, మిగిలిన వారి మాట చెప్పేదేమిటి?" అన్నాడు.

భీముడి మాట పూర్తి కాకుండానే కర్ణుడు లేచి, "బ్రాహ్మణోత్తమా, మీరు చెప్పినదంతా అందరికీ తెలిసినదే. ధర్మ రాజు తాను ఆమోదించిన నియమం ప్రకారమే, జూదంలో ఓడి అరణ్యాలకు పోయాడు. పోయినవాడు మూర్ఖుడిలాగా ఇప్పుడు మళ్ళీ రాజ్యం అడుగుతున్నాడు. పాండవుల బలానికి బెదిరి దుర్యోధనుడు వారికి ఒక్క అడుగు మోపినంత భూమి కూడా ఇయ్యడు. వారికి నిజంగా రాజ్యం

కావాలంటే తిరిగి వనవాసం చెయ్యాలి. రాజ్యం కోసం ధర్మం విడిచి వారు యుద్ధానికి తలపడ్డారు," అన్నాడు.

భీష్ముడు చిరాకుపడి, "కర్ణా, ఎందుకీ వ్యర్థపు మాటలు? అర్జునుడు ఒంటరిగా మనలనందరినీ ఆవలీలగా ఓడించిన సంగతి అప్పుడే మరిచావా? ఈ బ్రాహ్మణుడు చెప్పిన ప్రకారం చెయ్యకపోతే అర్జునుడి కోపాగ్నికి మనమంతా రెక్కపురుగుల్లాగా మారిచస్తాం," అన్నాడు.

అప్పుడు ధృతరాష్ట్రుడు కల్పించుకుని, కణ్వుణ్ణి మందలించి, భీష్ముడు అందరికీ మేలుకోరే మాట్లాడాడని ఆతన్ని హెచ్చరించి, ద్రుపదుడి పురోహితుడితో, "అయ్యా,

నేను బాగా ఆలోచించి, నా సమాధానం పాండవులకు సంజయుడి ద్వారా అందజేస్తాను. మీరు పాండవుల వద్దకు తిరిగి వెళ్ళండి," అన్నాడు.

ధృతరాష్ట్రుడు ఆ బ్రాహ్మణుణ్ణి సగౌరవంగా సాగనంపి, సంజయుణ్ణి పిలిపించి, "సంజయా, నువ్వు వెంటనే బయలుదేరి ఉపస్థావ్యానికి వెళ్ళి, ధర్మరాజును కలుసుకుని క్షేమం అడిగి, వాళ్ళు కష్టాల నుంచి బయట పడినందుకు ఆభినందించు. తరవాత కృష్ణుణ్ణి, పాండవులకు యుద్ధంలో సహాయం వచ్చిన ముఖ్యులనూ పలకరించు. మన మూలాన పాండవులు అనేక కష్టాలు పడ్డారు. వారివల్ల ఒక్క కీడు కూడా మనకు కలిగినట్టు నాకు గుర్తురావటం లేదు. ధర్మరాజు మన మీద అలిగి యుద్ధం చేస్తాడని తలుచుకుంటేనే నాకు భయంగా ఉన్నది. భీమాష్ట్రులు యుద్ధంలో ఎదురులేని వాళ్ళు. నువ్వు వారితో ఏం చెబుతావో నీ యిష్టం! యుద్ధం జరగకుండా ఏదో ఒకటి చెప్పి, పాండవపక్షం వారిని ఒప్పించు," అన్నాడు.

సంజయుడు రథం మీద ఉపస్థావ్యం చేరి, ధర్మరాజును కలుసుకున్నాడు. ఇద్దరూ ఉభయపక్షాల వారి క్షేమం అడిగి తెలుసుకున్న అనంతరం సంజయుడు, అందరూ వింటూండగా ఈ విధంగా తెలిపాడు:

"ధృతరాష్ట్రుడు శాంతి కోరి నన్ను పంపాడు. పాండవులు శాంతించాలి. వారిని లోకం అదర్శపురుషులుగా భావిస్తున్నది. అలాటప్పడు వారిలో ఎలాటి కల్మషం కనిపించినా అది సూరింతలు అనిపిస్తుంది. జయాపజయాలు నిర్ణయించటానికి ఏలు లేని యుద్ధం ఎంత మాత్రమూ కొరదగినది కాదు. కొరవులను చంపి రాజ్యం తీసుకుందా మనుకోవటం యోగ్యమైనది కాదు. జ్ఞాతులను చంపటం కన్న పురణం మేలు. పాండవబలం దేవతలనైనా జయించరానిది. అలాటిదే కొరవబలం కూడా. ఈ రెండు బలాలకూ యుద్ధం జరిగితే ఎవరు జయించినా ఒకటే ననీ, కొంచెమైనా సుఖం ఉండదనీ నా నమ్మకం. పాండవుల వంటి వారు ధర్మార్థాలకు దూరమైన హింసార్థం తొక్కిరనుకుంటాను. శాంతి చేకూరేటట్టు చూడమని నేను మీ అందరినీ చేతులు మోడ్చి ప్రార్థిస్తున్నాను."

సంజయుడు ఇలా అన్న మీదట ధర్మరాజు, "సంజయూ, నేను యుద్ధం కోసం తపించి పోతున్నట్టు మాట్లాడానా? శాంతి వల్ల సమకూరేదానికి యుద్ధం చేసేమూర్ఖుణ్ణి కాను. ఋద్ధిమంతుడైన వాడు తన సుఖం గురించి ఆలోచించినట్టే పరుల సుఖం గురించి కూడా ఆలోచించాలి. కారడవిలో, చిచ్చురేపి కార్చి చ్చు ప్రజ్వలిస్తుంటే,

'అయ్యో నాకు అపాయం!' అనే వాడు మూఢుడు కాడా? దుర్మార్గుడైన దుర్యోధనుణ్ణి సమర్థించుతూ ధృతరాష్ట్రుడు ఎలా సుఖం పొందగలడు? కపట జూదం ఆడిన నాడే కొరవుల వినాశనం ఆరంభమయింది. కాని కొరవులతో శాంతంగా సహజీవనం చెయ్యటానికి నాకు అభ్యంతరం లేదు. వారు మాకు లోగడ చేసిన ద్రోహాలన్నీ మరిచిపోతాను. నాకు ఇంద్రప్రస్థం మటుకు ఏలుకోవటానికి ఇయ్యమను. దుర్యోధనుణ్ణి రాజరాజుగా ఉండనీ," అన్నాడు.

దానికి సంజయుడు, "ధర్మరాజూ, నువ్వు ఎన్నడూ ధర్మం తప్పి ఎరగవు. తుచ్చమైన రాజ్యభోగం కోసం నీ కిర్తిని శాశ్వతంగా

కళంక పరచుకొంటావా? యుద్ధం ఆలోచన మాను. కౌరవులు నీకు రాజ్యభాగం ఇయ్యరు. యుద్ధం చేసి రాజ్యం పొందేకన్న, నువ్వు, నీ తమ్ములూ యాచనా వృత్తితో జీవించటం కీర్తికరమైనది," అన్నాడు.

సంజయుడు ధర్మాధర్మాలను గురించి చెప్పినది ధర్మరాజు ఒప్పుకోక. ఆపద్ధర్మం ఉంటుందనీ, ఆపదల నుంచి బయటపడటానికి అధర్మం చెయ్యటం కూడా ధర్మమే నన్నాడు; తనకు కృష్ణుడు ఏదీ చెబితే అదే ధర్మమన్నాడు.

కృష్ణుడు సంజయుడితో, "నువ్వు శాంతి, శాంతి అని అంటున్నావు. రాజులకు యుద్ధం చెయ్యటం ధర్మం కాదంటావా? అధర్మానికి పాల్పడిన వాళ్ళు ధృతరాష్ట్రుడి కొడుకులు. దుర్యోధనుడు పాండవుల సొత్తు అధర్మంగా హరించాడు. అందులో రాజధర్మం ఏమున్నది? దొంగకూ, దుర్యోధనుడికీ భేదమేమిటి? ఇన్నాళ్ళూ అతను పాండవుల అస్తి అనుభవించాడు? ఇప్పుడు వారి సొత్తు వారి కెందుకు ఇయ్యడు? పరుల

రాజ్యం అనుభవించే కంటే సొంత రాజ్యం వెయ్యిరెట్లు మంచిది. దాని కోసం యుద్ధం చేసి చావటమైనా మాకు ఇష్టమే. కౌరవ సభలో ఈ మాట గట్టిగా చెప్ప," అన్నాడు.

సంజయుడు తనవల్ల తప్పులేవైనా ఉంటే క్షమించమని అందరినీ కోరి, అందరి వద్దా సెలవు పుచ్చుకుని బయలుదేరబోతూండగా ధర్మరాజు, "సంజయా, మేము నిజంగా శాంతినే కోరుతున్నాము. ధృతరాష్ట్రుడు కూడా శాంతినే కోరే పక్షంలో. మాకు రాజ్యంలో కొంత భాగమైనా ఇయ్యమను. మా అయిదుగురికీ అయిదు ఊళ్ళు ఇయ్యమను. కుశస్థలమూ, వృకస్థలమూ, మాకందీ, వారణావతమూ అనే ఊళ్ళకు తన యిష్టం వచ్చిన ఊరు మరొకటి కలిపి ఇయ్యమను. అందరమూ సుఖంగా ఉండవచ్చు. నేను శాంతికి ఎంత సంసిద్ధుణ్ణో, యుద్ధానికి కూడా అంత సంసిద్ధుణ్ణో," అన్నాడు.

ఈ సందేశం కూడా తిసుకుని సంజయుడు హస్తినాపురానికి తిరిగి వెళ్ళిపోయాడు.

తెనెపూరాణం

22

విశ్వనాథుడూ, విశాలాక్షి కావరం ఉంటున్న కాశీనగరంలో కొంతకాలం నివసించు దామన్న కోరిక కలవాడై వేదవ్యాసుడు తన శిష్యుగణంతో సహా కాశీకి చేరాడు. ఆయన శిష్యులలో వైశంపాయనుడూ, జైమిని, పైలుడూ, సుమంతుడూ మొదలైన మహామహులు ఎందరో ఉన్నారు.

వాళ్ళు ఉదయాన కాలకృత్యాలు తీర్చుకుని, గంగాస్నానం చేసి, సంధ్యవార్చి, గాయత్రీజపం చేసి, అగ్నికార్యం అయాక, శివార్చనం చేసి, ముక్తిమండపంలో మధ్యాహ్నం దాకా శివపూజానం పఠించి, ఊళ్ళో భిక్షాటన చెయ్యటానికి తలా ఒక దారినా బయలుదేరారు.

ఆ సమయంలో విశ్వేశ్వరుడు విశాలాక్షితో, "వ్యాసుడి మనస్సు ఎలాటిదో చూస్తాం. అతనికి, అతని శిష్యులకూ

ఎక్కడా భిక్ష పుట్టకుండా చెయ్యి." అన్నాడు.

విశాలాక్షి సరేనని, కాశీనగరంలో ఏ ఇల్లానికి భిక్షపెట్టే ఇచ్చలేకుండా చేసింది. దాని ఫలితంగా వ్యాసుడు "భిక్షాదేహి" అని అరుస్తూ ఇల్లిల్లా తిరుగుతూ ఉంటే, ఇల్లాళ్ళు, "వంట కాలేదు," అని, మళ్ళీ రమ్మనీ, "ఇవాళ మా ఇంట అబ్బికం," అని అన్నారు.

కొందరు గృహస్థులు మూసిన తలుపులు తెరవను కూడా లేదు.

వ్యాసుడికి జరిగినట్టే ఆయన శిష్యులకూ జరిగింది. పొద్దు వాలేదాకా ఊరంతా చెడ తిరిగి, కాలుతున్న కడుపులతో అందరూ మఠానికి చేరుకున్నారు.

"నాకు ఎక్కడా ఒక్క మెతుకు పుట్ట లేదు. మీకైనా భిక్ష దొరికిందా?" అని

అట్టచివరి బొమ్మ

వ్యాసుడు తన శిష్యులను అడిగాడు. వాళ్ళు దొరకలేదన్నారు.

"పాద్మునే లేచి ఏ పాపాత్ముడి ముఖం చూశామో!" అన్నాడు వ్యాసుడు.

ఏడు రోజులు వరసగా ఇలాగే జరిగింది. ఒకప్పుడు దివే దాసు వైభవంగా ఏలి, ప్రస్తుతం విశ్వనాథుడు ఉంటున్న కాశీనగరంలో, ప్రతి ఇల్లాలూ ఒక అన్నపూర్ణ అని లోకం చెప్పుకుంటూండగా తమకు ఈ ఉపవాసాలు ఎలా సంప్రాప్తమయ్యాయో వ్యాసుడికి అర్థం కాలేదు. వైశంపాయనుడూ, సుమంతుడూ, పైలుడూ, జైమిని, దేవలుడూ, దాల్భ్యుడూ వదిలిపోయి, శాప వచ్చినట్లున్నారు.

ఎనిమిదో రోజు వచ్చింది. మళ్ళీ నిత్య కృత్యాలు తీర్చుకుని, కాశీలోని దేవుళ్ళ కందరికీ దణ్ణాలు పెట్టుకుని, వ్యాసుడూ ఆయన శిష్యులూ తలా ఒక దారిగా భిక్ష తనకు బయలుదేరారు.

వ్యాసుడికి ఒక్క ఇంటా భిక్ష దొరకలేదు. ఆయనకు పట్టరాని అగ్రహవేశం వచ్చింది. సుదిట్ట మీద చెమట పట్టింది. కణతలు అదురుతున్నాయి. ఆయన నడి వీధిలో తన భిక్షపాత్రను రాళ్ళ కేసి కొట్టి పగలగొట్టి, కాశీలో మూడు తరాల వాళ్ళకు విద్యా, ధనమూ, భక్తి లేకుండా పోవాలని శాపం పెట్టటానికి కమండలంలో నుంచి శాపజలం అందుకోబోయాడు. కాని అదేం చిత్రమో, చెయ్యివణికి పోతూ ముందుకు రాకపోయింది.

అంతలో ఆ వీధిలో ఉన్న ఒక ఇంటి తలుపు తెరుచుకుని యాభైవిళ్ళ స్త్రీ, సర్వా భరణ భూషితురాలు, బయటికి వచ్చి. "ఓ బ్రాహ్మడా, శాపం వద్దు! ఇలారా!" అని పిలిచింది.

వ్యాసుడు పరమానందభరితుడై, ఆ స్త్రీ ఎవరో, ఏ కులమో కూడా తెలుసుకోకుండానే, ఆమెకు నమస్కారం చేశాడు. ఆయన దగ్గిరికి రాగానే ఆమె, "భిక్ష దొరకనంత మాత్రాన కాశీనగరాన్ని శపిస్తావా? నీ మనశ్శుద్ధి తెలుసుకోవటానికి విశ్వ

నాడుడు ఇలా చేశాడు గాని, కాశీనగరంలో తిండికి లోపమిటి? మధ్యాన్నం అతిథి వేళప్పుడు అన్నపూర్ణ అభ్యాగతులకు బంగారు గరిపెతో అమృతపాయసం ఇస్తుందని నువు వినలేదా? ఏడు రోజులు అన్నం లేదని దుఃఖించి, నీ ధీరత్వం కోల్పోయి, శివుడి లెండో భార్యలాటి కాశీని నాశనం చెయ్యబాచావు. అకలి ఎంత పాపమైనా చేయిస్తుందన్నమాట నువ్వే నిరూపించావే! భిక్ష పెడతాను రా," అన్నది.

ఆ మాట విని వ్యాసుడు, "తల్లీ, ఇన్నాళ్ళకు ఇంత తియ్యని మాట చెవుల బడింది. భిక్షకు నన్ను ఒక్కణ్ణే రమ్మన్నావా. లేక అకలి మీద ఉన్న నా శిష్యులను కూడా పెంట తెమ్మన్నావా? అందరిపీ ప్రాణాలే గద! మా అందరికీ నువు నీకు తోచిన భిక్ష పెట్టితే అందరమూ పంచుకు తింటాం," అన్నాడు.

ఆ మాటకు ఆమె చిరునవ్వు నవ్వి, "నాయనా, మధ్యాన్న పూజలు గంగ పద్మ ముగించుకుని మీ రందరూ రండి. అందరికీ కడుపు నిండా తృప్తిగా భోజనం పెడతాను," అన్నది.

వ్యాసుడు తన మూడువందల శిష్యులతో గంగకు వెళ్ళి, మధ్యాహ్నాకాలు ముగించు కుని, ఆ ఇంటికి తిరిగి వచ్చాడు. వారిని ఆ వృద్ధురాలు లోపలికి తీసుకుపోయి,

చందమామ

భోజనశాలలో పీటల మీద కూర్చోబెట్టింది. అందరి ముందూ పెద్ద పెద్ద అరటిఅకులు వేశారు. వృద్ధురాలు అందరికీ అక్షింతలూ, ధూపమూ ఇచ్చి, పంక్తుల మధ్య నిలబడి, "నాయనలారా, అందరూ ఆపోశనలు పట్టి, తాపీగా భోజనాలు కానివ్వండి. కాశీ విశ్వ నాడుడికి ప్రీతి చెయ్యండి," అన్నది.

వ్యాసుడూ, ఆయన శిష్యులూ ఒకరి మొహాలు ఒకరు చూసుకున్నారు. విస్తర్ణలో ఏ పదార్థమూ లేదు, వంట పాత్రలు లేవు, కనీసం వంట వాసన అయినా కొట్టటం లేదు.

"ఈ ముసలావిడ ఉత్తుత్త భోజనం పెట్టుతున్నది. ఇవాళ కూడా మనకు పస్తే!" అని వాళ్ళు అనుకున్నారు.

వాళ్ళు ఇలా అనుకుంటూ ఉండగా స్త్రీలు వచ్చి, అందరికీ ఆపోసనలు ఇచ్చారు.

"నాయనలారా, పొద్దు చాలా అయింది. ఇక భోజనాలకు ఉపక్రమించండి," అన్నది వృద్ధురాలు వారితో.

వాళ్ళు ఆపోసనలు పట్టిన మరుక్షణం అందరి విస్తళ్ళలోనూ పంచభక్ష్యపరమాన్నాలు వెలిశాయి. ఎవరికి ఏయే పదార్థాలు ఇష్టమో వారి వారి విస్తళ్ళలో అవి అన్నీ ప్రత్యక్షమయ్యాయి.

"ఈ ముసలావిడ సాక్షాత్తు అన్నపూర్ణా దేవే అయి వుండాలి," అనుకుని అందరూ ఆత్రంగా భోజనాలు చేశారు.

భోజనాలు అయి పోగానే వృద్ధురాలు వ్యాసుడు మొదలైన వారందరికీ విశ్రమించటానికి చోటు చూపించింది.

కొంతసేపటికి విశ్వనాథుడు పార్వతీ సమేతుడై, వ్యాసుడు తన శిష్యులతో సహా విశ్రమించి ఉన్న చోటికి వచ్చాడు. పార్వతి ముఖం ప్రశాంతంగా ఉన్నది, కాని శివుడి ముఖాన కోపం తాండవిస్తున్నది.

శివపార్వతులు రాగానే అందరూ ప్రణామాలు చేసి, చేతులు మోడ్చి నిలబడ్డారు.

శివుడు పార్వతితో సహా ఒక వేదిక మీద కూర్చుని, వ్యాసుడి కేసి కోపంగా చూస్తూ, "ఓరీ దుర్మార్గుడా! భారతం రాసిన శుంతా! అహంకరించి, నా భార్యలాటి కాశీనగరానికి శాపం ఇవ్వబోతావా? నువ్వు కాశీలో అడుగు పెట్టటమే ద్రోహం! వెంటనే నువ్వు, నీ శిష్యులూ మా పొలిమేర దాటి వెళ్ళిపోండి," అన్నాడు.

వ్యాసుడు పార్వతీ పరమేశ్వరుల కాళ్ళకు మొక్కి, తన శిష్యులతో సహా కాశీ నుంచి వెళ్ళిపోవటానికి నిర్ణయపడ్డాడు.

అప్పుడాయనతో పార్వతీదేవి, "నాయనా, విచారించకు. నువ్వు మరెక్కడికీ వెళ్ళక, దక్షరామానికి వెళ్ళి, భీమేశ్వరుణ్ణి సేవించు. నీకు సమస్త శుఖాలూ చేకూరుతాయి," అన్నది.

అమె సలహా ప్రకారం వ్యాసుడు తన శిష్యులతో సహా, భీమేశ్వరుణ్ణి అర్పించటానికి దక్షరామానికి వెళ్ళిపోయాడు.

132. “నూరేళ్ళ చెట్టు”

కొరియన్ సముద్రంలో పోర్టోకోకు తూర్పుగా ఉన్న “వర్మిన్” దీవులు అమెరికనులకు విలాస యాత్రాస్థలాలు. 1493 లో వీటిని కొలంబస్ నందర్శించాడు. 1917 లో ఇవి అమెరికా అధీనం లోకి వచ్చాయి. ఇవి మూడు దీవులు. వీటి పేర్లు: సేంట్ బ్రామస్, సేంట్ జాన్, సేంట్ క్రాయ్. ఇక్కడ ఉండేవారు హెచ్చుగా నీగ్రోలు. వారు యాత్రికులపై ఆధారపడి జీవిస్తారు. చక్కని సముద్ర తీరాలూ, సమశీతోష్ణమైన వాతావరణమూ యాత్రికులను ఇక్కడికి ఆకర్షిస్తాయి.

ఈ దీవులలోని వింతలలో ఒకటి “నూరేళ్ళ చెట్టు”. దీని ఆకులు దళసరిగా ఉంటాయి. ఇది నూరేళ్ళకొకసారి పూస్తుందన్న అపోహ కారణంగా దీనికి ఈ పేరు వచ్చింది. దీని పూలు కొనదేలి, పచ్చగా, గుత్తులు గుత్తులుగా ఉంటాయి. ఈ పూలగుత్తులు అయిదేళ్ళ వయసులో కూడా పూయవచ్చు. కాని పూతరాగానే ఈ చెట్టు చచ్చిపోతుంది.

సహ్యాద్రీ
హరిదాస వ్యాకర్ణ

అక్షరకుక్షి

పంపినవారు :
రాధాకుమారి

ప 6, టి. వి. రోడ్,
మద్రాసు-35

వాతాయుషి

బహుమతి
పొందిన వ్యాఖ్య

ఫోటో వ్యాఖ్యల పోటీ :: బహుమానం రు. 20 లు

★ వ్యాఖ్యలు డిసెంబర్ నెల 20 వ తేదీలోగా చేరాలి.

★ వ్యాఖ్యలు ఒక్కమాటలోగాని, చిన్న వాక్యంలోగాని వుండాలి. రెండు వ్యాఖ్యలకూ సంబంధం వుండాలి. గెలుపొందిన వ్యాఖ్యలు ఫిబ్రవరి 1973 నంచితో ప్రకటించబడును.

చందమామ

ఈ సంచికలో కథలు - వింతలు - విశేషాలు

పోయిన ఉంగరం 2	బంగారుపక్షి గుడ్డు 39
యక్షపర్వతం - 7 9	వినుగుల పంచాయితీ 43
నమయస్కార్తి 22	మహాభారతం 49
మాటతప్పనివాడు 25	శివవురాణం 57
ఒక రోజు రాజు-5 29	ప్రపంచపు వింతలు 61

రెండవ అడ్డు:

మనిషిలో మనిషి

మూడవ అడ్డు:

రబ్బరు బెల్టాస్టు

న్యూట్రిన్
రంగుల పోటీ ఎంతో
డత్తావాహరిత
మైనది!

444
బహుమతులు
గెలువవచ్చు!

పోటీ
ముగింపుతేదీ

డిసెంబరు 31, 1972

NCM-39A/72 TEL

శ్రవణం! మీ డేయర్స్ నుండి మీ
ఎంట్ ఫారా నేడే తసుకండి!

వయస్సు 3 గ్రూపులలో
'ఎ' - 8 సంవత్సరాలలోపు
'బి' - 8-10 సంవత్సరాలమధ్య
'సి' - 11-14 సంవత్సరాలమధ్య

చాలా తేలిక!

కోటిలో పొట్టొకటం ఎలా? మీ సీరియస్ లుండి 101 ఎంట్ ఫారాన్ని తెచ్చుకోండి.
విక్రయ రంగులు తెలుగు, విక్రయ రంగులు తెలుగు లాంటి! ఎంట్
లక్షాధికం! మార్కెట్ వికాసం రూ. 1/- ప్యాకెట్లో మార్కెట్ వెకలాను
ప్రాప్తమౌతుంది. విక్రయ రంగులు తెలుగు పూర్తి అయ్యాక వెకలాను
ప్రాప్తమౌతుంది. ఎంట్ ఫారాను వాడగానే తెలుగు రంగుల అందం
మీ గుండె నెరుకొనునట్లు ఉంటుంది.

మార్కెట్ రంగుల కోటి, ఎంట్ ఫారాను కచ్చితం అయిన ప్యాకెట్ లు ఉన్నాయి,
ఎంట్ ఫారాను కోటి, ఎంట్ ఫారాను (ఎం. 10)

అన్నింటిని ఒకే ఒకటిగా తెలుసుకోండి. ఎంట్ ఫారాను మోకరిస్తూ,
రంగులు తెలుగు అలెంబించండి. మీరే గెలుపొందవచ్చు!

3 ప్రథమ బహుమతులు
ఒక్కొక్కటి రూ. 501+ రిస్కవారి
+ ప్యాకెట్ లాంచ్ డ్రెస్సు
9 ద్వితీయ బహుమతులు
రిస్కవారి
99 తృతీయ బహుమతులు
ప్యాకెట్ లాంచ్ డ్రెస్సు
333 సమూహిక బహుమతులు!

చందాదారులకు గమనిక

'చందమామ' కాపీలు సంపుటకు మీ చిరునామాలో విదైనా మార్పుంటే 5-వ తేదీ లోగానే, మీ చందా సంఖ్యరు ఉదహరిస్తూ మాకు తెలిపాలి, అలస్యమైతే మళ్ళీ నెల వరకు మీ క్రొత్త అద్రనును అమలు పెట్టడానికి వీలుండదు.

డాల్టన్ విజన్స్

'చందమామ బిల్డింగ్స్'

మదరాసు - 28

అవును -
శాలోరిన్
బాధానివారిణి మాత్రము

అమృతాంజన్ లిమిటెడ్ వారి తయారీవు

తలనొప్పి, పూ, పంటినొప్పి,
ఒళ్లనొప్పిలని
వెంటనే పోగొడ్తాయి

శాలోరిన్ లోని విషదాహ
తాళదు నిపాయ చేసితే,

శాలోరిన్ ఉన్నతొం
కాద ఉండదు.

FDSAS-1808 TF

ఏనుగును తినడం ఎలాగ

ఔను ఔను ఏనుగే!

ఏనుగులు తియ్యగా గరగరలాడుతూ
తినడానికి ఫసందుగావుంటాయి.
అతి సులభంగా చీర్చమవుతాయి కూడా.
అలాగే వుంటాయి
పుటిలు, సింహాలు,
చిరాపీలు, హిపపొటమస్సులు,
తంగారులు, కుందేళ్లు, బంటెలు
ఒకటిమిటి బ్రిటానియా బిస్కట్లు
కంపెనీవారు తయారుచేసేవి-
అన్నీ. అవి బ్రిటానియా
బిస్కట్ల రూపంలో ఉంటాయి.
నోటిలో వేసుకోడానికి
అనువుగా వుండి ప్రతీవారికి
విందు కొల్పిస్తాయి. మీరు
వాటిని తిని ఆనందించండి.
ఊనంతా మ్రింగేయవచ్చు!
ఔను బ్రిటానియా టా.

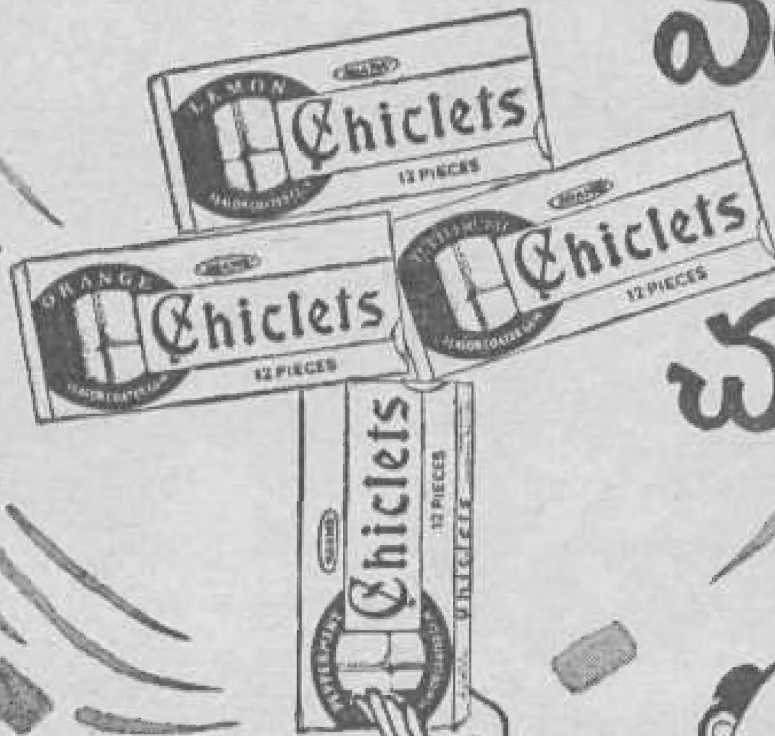
బ్రిటానియా జూలాజికల్ బిస్కట్లు

భారతదేశంలో అతి శ్రేష్ఠమైన బిస్కట్లు

బ్రిటానియా

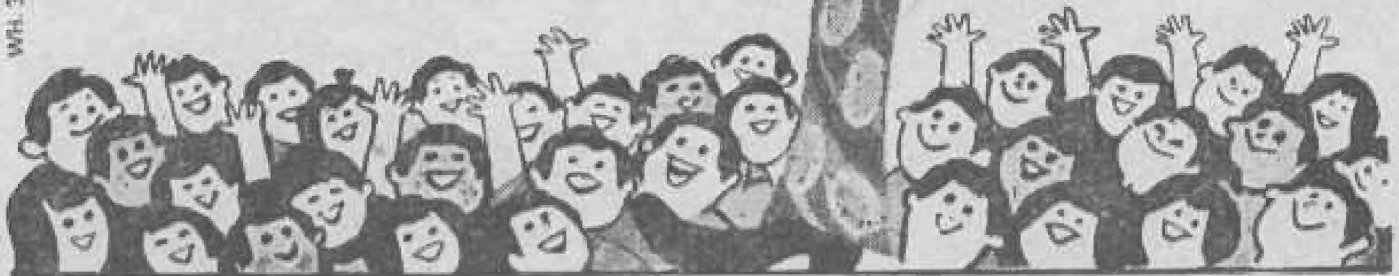
BBC-2769

చిక్లెట్స్ వేడుకతో వుంచే చూయింగ్ గమ్

వేడుక చూడు, విసోడు
చూడు, చూడుర్యమేటి
చిక్లెట్ చూడు | తినగా,
తినగా ఎంత
రుచి, నాచుని
తరమం నచ్చే రుచి |

తెమన్
ఆరెంజ్
పెప్పర్ మింట్
టరాటీ-ప్రూటీ

WH 3045

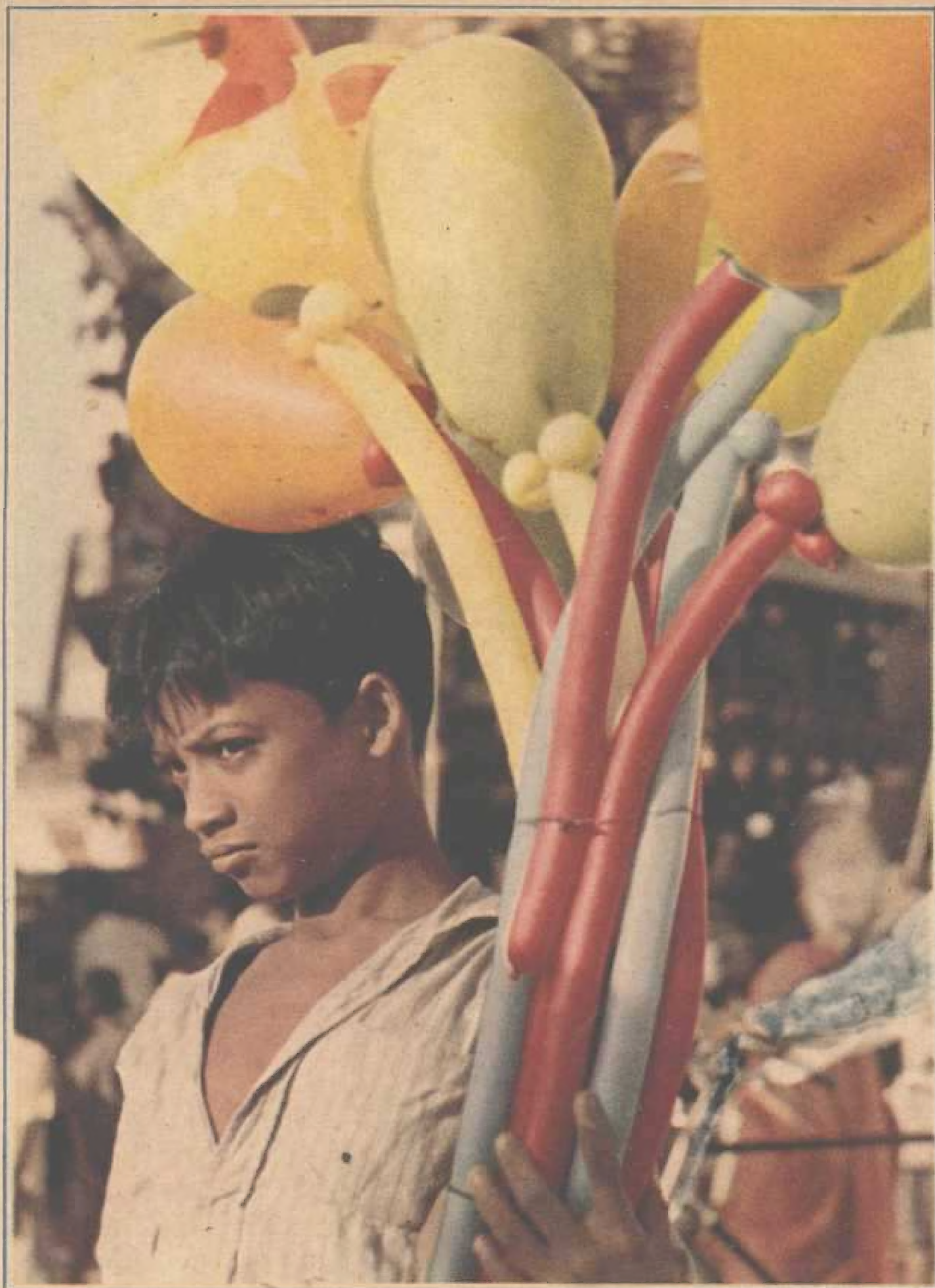

Photo by: MADAN GOPAL

